

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akha ha

Arapların barışmasından sonra :
Orta doğu'da durum !

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:

SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

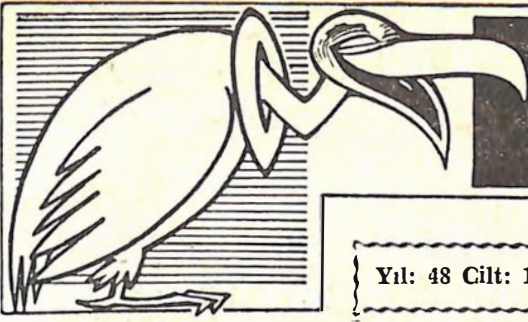
**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 3302 — 151)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 42 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Ekim 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

İğne ile çuvaldız hikâyesi

GREV kelimesi 1950'den önce Demokrat Partinin elinde Hazreti Ali'nin Zülfikâr'ı gibi idi. Hem sağ kesişirdi hem solu... Halk Partisinin tek parti devrine karşı birleşmiş koyu bir muhalefet, öylesine sarmıştı ki herkesi, kelimelerde mucize aranıyordu.

— Demokrasi.. dediğimiz zaman Cennetin kapılarını açacak bir sihirli anahtarı dilimizde döndürür gibiydik. Hele bir gelsindi demokrasi, her şey düzelecekti. Celâl Bayar, Adnan Menderes, Refik Koralan gibi kırk yıllık Halk Partililer, zem-zem suyunda bir âlâ banyo yapıp geçmişin günahlarından sıyrılmışlardı kendilerini... Meydan meydan toplanan kalabalıklara nurlu yarınların müjdesini verirken:

— İşçiye grev.. vaadini de unutuyorlardı.

Ama meydan nutuklarında unutmadıkları bu vaadi, iktidara geçtikleri gün unutup, on yıl hatırlamadılar.

Ancak 27 Mayıs devriminden sonra hatırlandı grev... Ve unutulduğu çeyiz sandığından çıkarılıp Anayasa'ya oturtuldu. Grevsiz demokrasi mi olurdu! Hem Batılı demokrasi diyeceksin, hem grevi yasaklayacak-sın.. bu ikisi uyusamazdı birbiriley-le...

Ve işte şu kadar yıldır grevlerle birlikte yaşamaya çabalıyoruz.

Bir bakıyorsunuz lastik işçileri, bir bakıyorsunuz çelik işçileri, bir bakıyorsunuz maden işçileri, bir bakıyorsunuz petrol işçileri, bir bakıyorsunuz deniz işçileri grev yapıyorlar. Bu kadarla da kalmıyor, memurlar yürüyüşe geçip:

— Grev isteriz.. diyorlar. Öğretmenler grev olmasa bile boykot yapıyorlar. Öğrenciler boykot yapmakla da kalmayıp işgale geçiyorlar. Hayat öylesine sıkıntılı, öylesine ağır ki; geçim darlığından bunalan, ya işi bırakıyor, ya sokaklara fırlıyor. Pancar ekicileri miting yapıyorlar, tütün işçileri yürüyorlar, köylüler toprak için eyleme geçiyorlar. Yürümeyen, oturmayan, grev yapmayan, hak istemeyen yok gibi... Fıkır fıkır kaynıyor memleket... Dolmuş şoförleri bile başkentte haber sahıyorlar hükümete:

— Dolmuşlara zam yapmazsanız, Ankara'yı felce uğratarız.

Bütün bunlara bakıp Nasreddin Hoca'nın kadılığı gibi:

— Sen haklısın, sen de haklısın, sen de haklısın.. demek düşüyor bize.

Ne var ki iş bu kadarla bitmiyor. Diyelim Denizyollarında grev var. Dolmuş şoförü iskeleye inince, gemiyi babaya bağlı bulunca küplere biniyor:

— Bu ne rezalet ulan!

— Hemşerim, sen boykot yapmaya kalktıysan iyi mi idi?

— Bizimki başka!

Öğretmen Üsküdar'dan Beşiktaş'a geçecek, bakıyor ki şehir hattı vapurunun kıpırdayacağı yok:

— Olur mu yahu! Amme hizmeti..

— Peki öğretmenim, sen boykot yaparken amme hizmeti değil diydi?

Tütün ekicisi İzmir'den İstanbul'a akrabalarını ziyaret için üçüncü mevki bileti alıp vapura girmiş, ama bekle ki Kordon'dan ayrılacak.. Of-layıp puflyuyor ekici:

— Ne zaman kalkış?

— İnin aşağı gemi gitmiyor..

— Neden?

— Grev var.

— Peki, vatandaş nasıl gidecek gi-deceği yere?

— Orasına biz karışmayız..

— Bu ne kepezelik!

Herkes kendine göre kantara vuruyor dünyayı... Tütün ekicisi, aracıya tefeciye karşı ayaklandığı zaman, kendine göre haklı.. köylü, fiyatları artırmak için yürüdü mü, kendine göre haklı.. maden işçisi ocağa inemedi mi, kendine göre haklı:

— Neden inmiyor maden işçisi?

— Geçim sıkıntısı..

— Yahu, bu herifler kömür çıkar-mazsa vatandaş donacak..

— Peki, bunlar vatandaş değil mi?

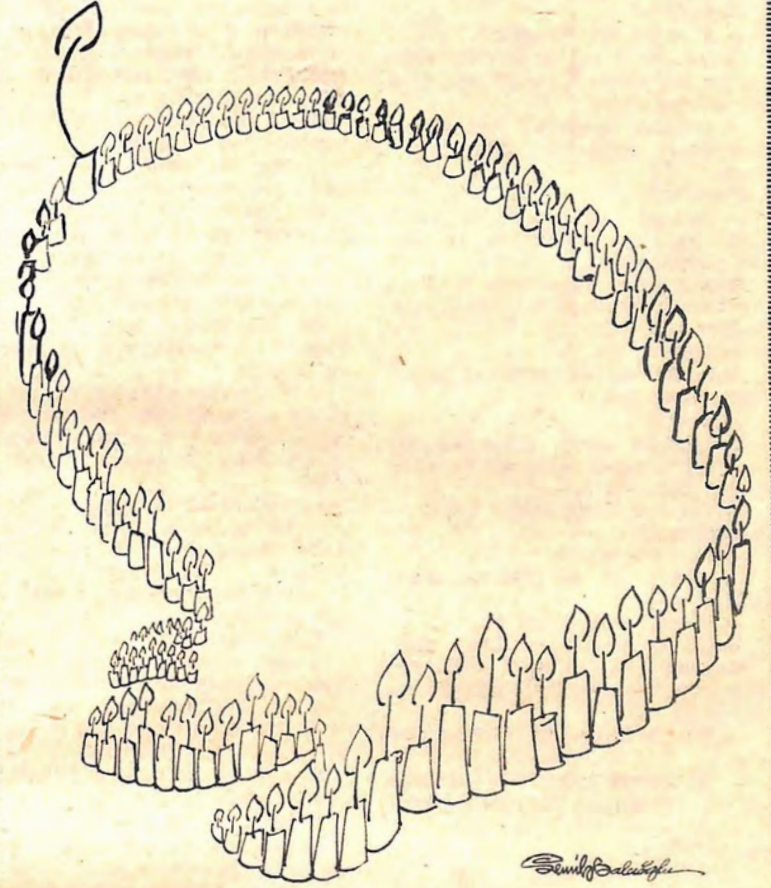
Petrol işçileri grev yaparsa akar-yakut sıkıntısı doğar, rıhtım işçileri grev yaparsa piyasa daralır, fırın işçileri grev yaparsa şehir ekmeksiz kalır...

Peki, ne olacak bunun sonu?

Herbir kişi kendisi grev yaptık-ça, kendini haklı bulacak.. ve herbir kişi grevler yüzünden sıkıntıya düş-tükçe, grevcilere öfkelenecek...

Böyle bir tutum akıl kârı mıdır? Elbette değil.

— İnönü 87 yaşına bastı. —

Yazısız

Herbirimizin sıkıntısını hepimizin sıkıntısı gibi bellemedikçe, bu durumdan kurtulmaya imkân yoktur. Memleket değişiyor, insanlar haklarını istiyorlar. Belki de eline grev bayrağını alıp Anadolu'da dalgalan-dırarak:

— Vatandaş grev hakkı verece-ğiz.. diyen Bayar'ın, Menderes'in de işin bu noktaya varacağından haberi yoktu. Güllü seven dikenine katlanır. Nasıl muhalefetsiz demokrasi olmazsa, grevsiz demokrasi de olmaz. Dikensiz gül bahçesi ise icade-dilmedi şimdiye kadar...

Ama sevgili okurlar, biliyoruz ki içimizde bazıları var; burnundan sü-luyarak:

— Efendim, ne demekmiş grev?.. Bize ne gerek böyle şeyler!.. Bize

bir iyi diktatör lazım.. alacak eline sopayı, basacak çalışmayana, basacak çalışmayana.. memleketin çivisi çıktı zaten! Bizim gibi cahil mil-lete yakışır mı demokrasi? diye öf-kesini yelpazeliyor.

Böyle öfkeler sevimli öfkelerdir; ama nasıl grevi yapanları her za-man haksız, kendi yaptıklarını her zaman haklı buluyorsak; aynı saflık içinde:

— Basacaksın sopayı, basacaksın sopayı.. derken, sopa atılanın biz değil, başkası olduğunu düşünerek konuşuyoruz.

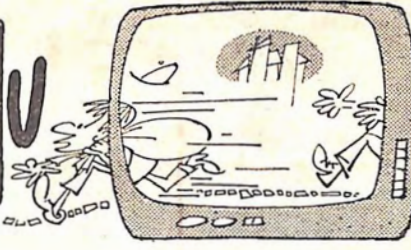
İnsan hali bu... Hiç kimse ucu kendisine dokunan hayâl ve tasarı kırmamasını sevmez.

AKBABA

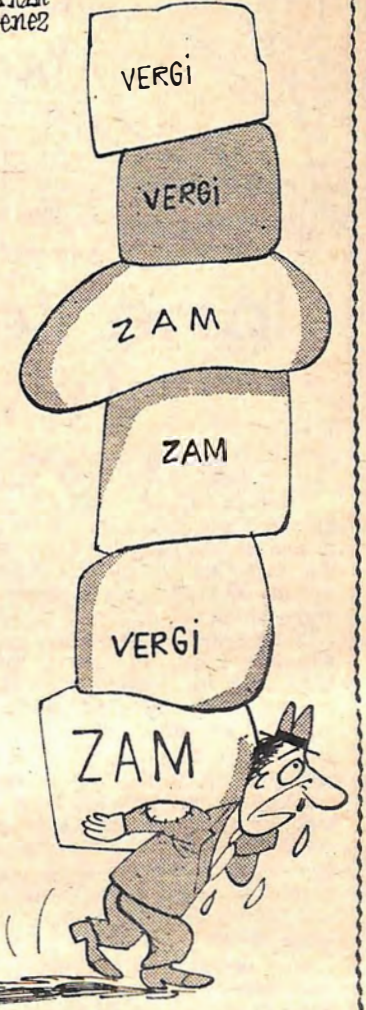

Yazısız

Televizyonlu bekçi

Orhan
eneç

«Türk gibi kuvvetli!»

ÇİŞLERİ Bakanının, gazetelerde «Mahalle bekçilerine telsiz ve televizyon cihazları dağıtılacak» haberini okuduktan bir hafta sonraydı ki, bizim eve hırsız girdi. Gece yarısı karım:

— Kalk, bir tıktı var, dedi.
— Faredir!
— Ayol hırsıza benziyor...
— Oh oh, o zaman fareden daha iyi ya. Hiç olmazsa pisliği yok, dolaşır dolaşır gider.
— Unutma ki, senin o emanet beşyüz lirayı komodinin gözüne koydum.

Fırladım:
— Demee!... O zaman bir hırsız değil ya, canım pahasına da olsa, on hırsızla cenkleşirim...

Oda kapısını açmamla beraber, bir karaltı fırladı sokak kapısından. Bağırardım:

— Hırsız!...
Ardından sokağa çıkıp var kuvvetimle bağırardım:
— Bekçiii!...

On dakika sonra köşe başında bekçinin kafasını gördüm. O da o radan bağırıyordu:

— Ula sen misin hırhız bekçi diye bağırın?
— Evet, dedim.
— Öleyse gel de yardıma, oraya gele!

— Yahu bekçi efendi koş!
— Ula hoşamam, sen biraz hoş! Koştum köşeye dek... Baktım bekçinin önünde alâmet bir şey asılı.
— Bu ne bekçi efendi? diye sordum.

— Habarın yokdur, telsiz mekinesi, İçişleri Bakanı vermişdir, dedi.
— Amman yitirli bekçi efendi, şu tarafa kaçtı.

— Yüklen baalim şu sandığı. Kaldırımdaki kocaman sandığı işaret ediyordu.

— Hayrola bekçi efendi, bunun içinde çalınmış mallar mı var?
— Ula habarın yokdur, onu da İçişleri Bakanı virdi, dedi.
— Ne var içinde?

— Velevizyon mekinesi. Dur ula, öle galdırma, gıran mıran, beylik maldır o... Ha dut şu gulpundan, yörli...

Biraz yürüdük, kırk metre.
— Accık dinlenek, dedi.
— Aman bekçi efendi, hırsız kaçtı gitti.

— Getsin getsin... Şincik möhim olan bu mekinelerin sizin gapinin önüne daşınması. Yokdur çoluğun çocuğun, gelip bize yardım edeler, yükleneler şu boynumdaki telsiz mekinesini?

— Yok, dedim.

— Dur öleyse, bi de cuvara saram... Dedim vallaha gardaşım, be-yim dedim bizim âmire, her bekçiye heç olmazsa bi eşşek verin, bi tarafına telsiz mekinesini, bi tarafına da velevizyon mekinesini yükleyek dedim. yok dedi, telsiznen velevizyon mekinesi için tahsisat var, eşşek için tahsisat yok dedi. Hadi yüklen baalim... Vuy ocağı batasıca, gâvur ölüsü gibi... Konkuyom vallaha, yarın birgün her bekçi yanında bir de seyyar nezarethane gezdirecek derlerse, işde o zaman pohu yidik... Geldik mi eve?... Ha şu gapi mi? Dur dur, bi daha dinlenek, gassığım patladı...

— Aman bekçi efendi, hırsız gitti...

— Getsin, sen heç meraklanma. Bu mekineler olduktan keilli, elimiznen goymuş gibi yakalarık.

Bizim kapının önüne vardık.

— Poof, dedi bekçi. Şincik ilkin şu telsiz mekinesini işledek baalim. Evet, şu mandali, şu da düymesini... Nah şu da viracans ayarı. Ne demişdi âmir beg, ilkin şu düymenin gulanı buracan, sonam da ha şuni gıvıra gıvıra on sayısının üstüstüne getirecen. Arkasından, alooo, gırmızı mercimek, merkezi arıyor diyece. Benim adım haa gırmızı mercimek, parulaymış bu...

Bekçi, makinanın orasını burasını kurcalamaya başladı:

— Eyi ula, dedi, bunun gırmızı şavkı yanmıyor ya?...

Pat pat, bir iki vurdu telsiz makinasının orasına burasına:

— Ula pozik midir, nedir? Sen şu teli dut baalim gardaşım, nah ben de şurayı sallayam.

Bir teli tuttum, bekçi telsiz makinasını yumruklamaya, çalkalamaya başladı:

— Ula vallah çalışmı. Ne hal oldu ki bu mekineye? Öldürür vallaha beni âmir beg, pozdun mekinayı diyerekden. Bi depme vurak mı den?

— Vallahi bilmem ki...
— Bizim bekçi Ferhat'ınki öyle çalışıyormuş da...

Bana:
— Sen şunu sıkı dut, ben bi depme sallayım, dedi.

Tekmenin yarısı aşık kemiğime inmesine rağmen, telsiz yine de çalışmadı. Bekçi elini kafasına vurdu:

— Ula tuh beee! dedi. Nasıl da unutduk!... Dün bunun pili tükenmişti ya... Vardır sizde pil?

Koştum, evden pikabın pillerini çıkardım, geldim:

— Buyur bekçi efendi!
— Pil tahsisatı bitmiş de... Vallaha beyim fenerlerin pilini bilene ce-

bimizden alıyoruz, amma bununkisi tam beş dene, para mı dayanır gardaşım? Hah bak, yandı mı gırmızı şavk?

— Yandı yandı, dedim.
Bekçi başladı sevinçten göbek atıp oynamaya:

— Yandı da yandı oy oy oy, yandı da yandı oy oy oy!...

— Amman bekçi efendi, ilet haberi, hırsız uçtu!...

— Vallaha şincik önemli olan, bu mekinenin sağlam olması. Su içerkene çeşmeye furmuşdum da... Oh, Allahdan pozulmamış... Alooo... Alooo burası gırmızı mercimek... Gırmızı mercimek, gaynamış nohudi ari, gaynamış nohuud... Alo gaynamış nohuud... Alooo gaynamış nohuud!..

Durdu:
— Bizim nohud uyi... dedi. Durak, accık sona arıyak.

Bir sigara daha sardı. Birkaç nefes çektikten sonra:

— Alooo, gaynamış nohud, gaynamış nohud, dedi tekrar.

— Evet? dedi orası.
— Burası gırmızı mercimek.
— Evet?
— Hırhız gaçdı...
— Nerde?
— Mintakamda.

— Televizyonu çalıştır, hırsızın kaçtığı kapı ve sokağı kamerayla merkeze göster!

— Başlıdüne.

Bekçi:
— Hadi baham, sizin hırhızın yakalanmasına az bişey galdı, dedi. Baa yardım et de şu velevizyon mekinesiyinen, gam-ara mekinesini gurak.

Bekçi efendi, kan ter içerisinde, tam yarım saatte, o fişi oraya soktu, o teli buraya bağladı, düğmeler

Bekçilere telsiz verildi. — Gazeteler —

— Ula Hasso!.. Seni gomser beğ istiyi!..

indirdi, düğmeler kaldırdı, imkânsız çalıştıramadı televizyon makinasını ve kamerayı...

— Hele bi sorak, dedi, gaynamış nohuda... Alooo, gaynamış nohud, alooo gaynamış nohud...

Durdu:

— Geri dalmış uykuya, accık bekleyek, dedi.

Sardı bir sigara daha. Birkaç nefes çektikten sonra, tekrar:

— Alooo gaynamış nohud, alooo gaynamış nohud, dedi.

Cevap geldi:

— Kimsin sen?
— Gırmızı mercimek...
— Ne mercimeği?
— Beyim parula...
— Evet, ne istiyorsun?
— Velevizyon mekinesiyinen, gam-ara mekinesi çalışmıy...
— Ne yapacaksın onları çalıştırıp da?

— Biraz önce tekmi verdim ya beyim, hırhız gaçdı diyerekden?

— Ben nöbeti yeni aldım. Söyle bakalım nedir?

— Mekineler çalışmıy...
— Kurcalama.
— Gurcalamadım begim.
— Biz oraya sabahleyin bir teknisyen yollarız.
— Beyim hırhız?
— Ne hırsızı?
— Gaçdı begim...
— Anladık canım, teknisyen gel-sin, ondan sonra arar buluruz arı-zayı.

Bekçi, bana döndü:
— Bi sıcak çayınız var mı? dedi. Hem içeri, hem gırmızı, hem de zabaha gadar teknisyenin gelmesini bekleriz...

Muzaffer İZGÜ

Kaç dış kaldı?

MEDENİYET üstüne konuşalım bugün biraz.

Bu eski kelimenin aslında «medeniyet» diye yazılması gerek. Mehmet Âkif'in «Medeniyet denilen tek dışı kalmış canavar» mısraında olduğu gibi. Günümüzdeki biçimiyle yanlış yazıp yanlış okursanız aruz vezninin «feilâun» kâlbına uymaz. Ama bu biçimini kabullenmişiz bir kere; üstünde pek düşünmeden tepe tepe kullanıp gidiyoruz işte.

(Zaten hangi konuda tutumumuz başka türlü ki?)

Tabii en iyisi kelimenin bugünkü Türkçeye uygun bir karşılığı bulmak. Bulunmuş da:

Uygarlık.

Gelgelelim her ne hikmetse ben bu uygarlık lâtına alışamadım; kullanmaya dilim ve kalemin varmıyor. Belki de aygırlık vezninden olduğu için...

Medeniyetin asıl karışık tarafı yazılışı değil, kavram olarak belirlenmesindeki güçluktur.

Düşünün bakalım:

Nedir medeniyet?

Bu soruyu bin kişiye sorsak bin apayrı cevap alırız. Nitekim bu konu üstünde kafa patlatan düşüncüler birbirine hiç benzemeyen tariflerle çıkmışlardır ortaya.

İnsanın ilk içinden gelen şöyle demek oluyor:

— Medeniyet başkalarına iyi davranmayı öğrenmektir.

Ama bu tarif yazık ki gerçeklere uymuyor. Tarihle en parlak medeniyet örneklerini vermiş toplumlar saldırıda, sömürde, zulümde rekorlar kırmışlar. En ilkel kabileler arasında ise birbirine melek gibi davranan kişilerden kurulu topluluk örnekleri var.

Bildiğim medeniyet tarifleri içinde bana inandırıcı görünenlerden biri insanların ihtiyaç ve istek anlayışlarıyla ilgili.

Bazı şeylerin birer ihtiyaç olduğu konusunda herkes birleşir:

Karın doyurmak ihtiyaçtır. Susuzluk gidermek ihtiyaçtır. İnsanı tabiatın hışmından koruyacak giyecek ve mesken birer ihtiyaçtır. En yoksul eskimo için de böyledir bu, İngiltere Kraliçesi için de.

Ama fizyoloji ile o türlü temel ihtiyaçların çizgisini aşar aşmaz ayrılmalar başgösterir:

Temizlik ihtiyaç mıdır, istek mi? Yani akarsu, sabun, kanalizasyon falan toplum yönetimlerinin kişilere sağlaması gereken

vazgeçilmez şeyler midir, birer kapris konusu mu?

Giyeceğin insanı soğuktan korumakla kalmayıp göze de iyi görünmesi ihtiyaç mıdır, istek mi?

Müzik ihtiyaç mıdır, istek mi?

Söz konusu tarife göre, insanların medeniyet seviyesi neleri ihtiyaç saymayı öğrenmiş oldukları ile ölçülüyor. Karnını doyurmak, üşümemek, rahat yerde uyumaktan başka şey düşünmeyen ve imkânlarını sadece o yolda kullanan kişi ne kadar zengin, diplomalı, muteber falan olursa olsun yabancı, bir bardağa koyduğu bir çiçeği başucunda bulundurmadıkça rahat edemeyen basit köylü ise ondan daha medeni sayılıyor bu anlayışa göre.

Toplumların ihtiyaç ölçüleri kriz günlerinde daha açıkça ortaya çıkıyor. İkinci Dünya Savaşı sonunda Almanların ilk tamiye giriştikleri yıkık yapılar arasında tiyatro binalarının bulunması bütün dünyada Nazilerin ayıplarını hafifleten medeniyet belirtilerinin birincisi diye öğülmüştür.

Türkiye de şu sırada ekonomik yönden bir kriz geçirmekte. Paramızın değeri düşürüldü; o yüzden dışarıdan gelen yahut içeride yapıldığı halde pahalılaşması gereken mallardan hangilerinin ihtiyaç maddesi sayılarak hükü-

met desteğine layık görüleceği devamlı tartışma konusu olmaktadır.

Ve işte o çerçeve içinde bir soru daha:

— Okumak ihtiyaç mıdır?

Türkiye'de bugünkü iktidarın kâğıt fiyatları, ilân dağıtımı, kitap ve dergi ithali gibi konulardaki politikasına bakılırsa cevap «Hayır» olmak gerekir.

(Tabii, kültür filmi yahut klâsik müzik plâkları kabilinden maddelerle ilgili iktidar politikasını düşünmüyoruz bile.)

Şimdi size bütün dünyaca kaba bir diktatörlük altında inler kabul edilen Arjantin'de bir süre önce geçmiş bir olayı anlatacım.

Orada hükümete yakın bir sendika yöneticisinin öldürülmesinden sonra rakip sendikaların başında bulunan birçok işçi liderleri tutuklandı. Bunlardan biri de 41 yaşındaki sâbık müzik öğretmeni ve yeni matbaa işçileri sendikacısı Raimundo Ongaro'dur.

Ongaro aylarca tek başına bir hücrede bırakılır. Okuması için kendisine hiçbir şey verilmez; gazete, dergi ve kitap konusundaki bütün talepleri reddedilir. Politikadan en uzak kitap ve dergilerin bile kendisine yasaklanması için gösterilen sebep bunların «dolaylı yoldan politikayla ilgili» olabilecekleridir.

Sonunda yalnızlık ve sıkıntıdan çıldıracak duruma gelen Ongaro karısının aracılığıyla yeni bir ricada bulunur: Beethoven'ın Altıncı Senfonisinin notalarını istemektedir. Madem sözlü her hangi bir şey okuması politikayla ilgili sayılmaktadır, o da nota okuyup kafasının içinde müzik dinleyerek insanlıkla bağlarını tazeleyecektir.

Bu isteği de —sebebi gösterilmeden— geri çevrilir Ongaro'nun.

Karısı kız, diktatörlük yönetimlerinde bile namuslu yargıçlar bulunabildiğini hatırlayarak mahkemeye başvurur.

Eduardo Malbran adındaki yargıcın kararı:

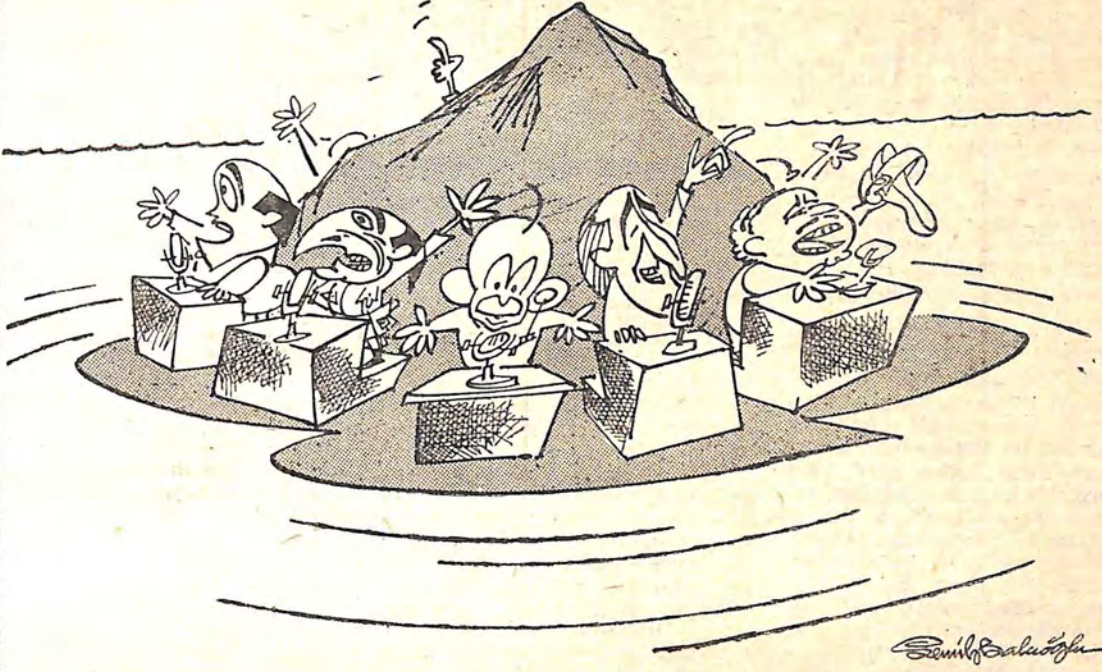
Sanık Ongaro gibi bir insan için nota okumak da ihtiyaçtır, gazete, dergi ve kitap okumak da. Söz konusu suçla doğrudan doğruya ilgisi ispatlanmadıkça herhangi bir şeyi okuması sanığa kimse tarafından yasaklanamaz. Bunların derhal kendisine verilmesi, «insanlığa saygısızca ve küstahça davranışı» dolayısıyla hapisane müdürünün vakit geçirilmeden cezalandırılması...

Son bir soru size:

— «Demokratik» Türkiye, diktatörlükle yönetilen Arjantin kadar olsun medeniyete layık değil midir?

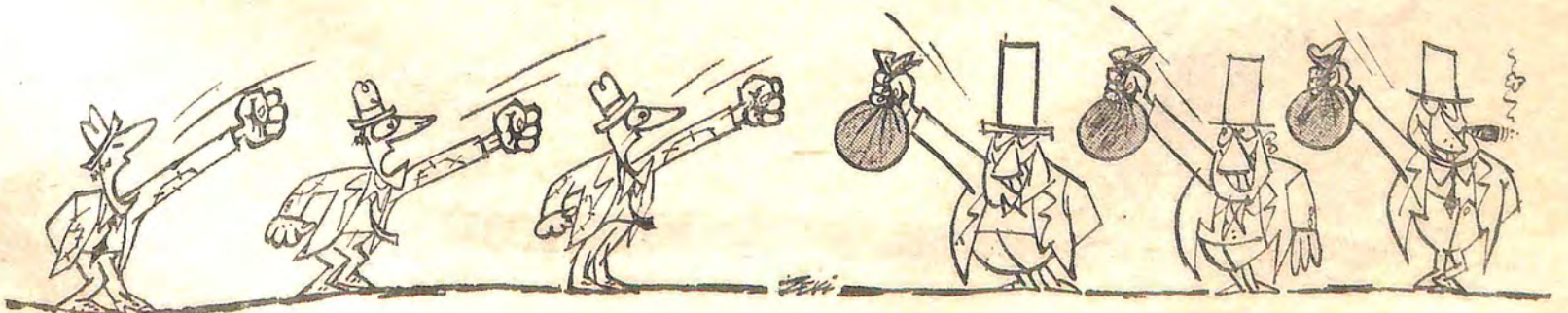
Refik ERDURAN

— Türkiye: «Bütün dilencileri bir adada tecrit etmek lâzım» dedi. —

Yazısız

Parlâmenterler maaş farklarını alıyor, memurlara avans yok. — Gazeteler —

Yazısız

BELEDİYE otobüsünün şoförü ense kökünde tehditkâr bir ses duydu:

— Yanlış bir hareket senin sonun olur ahab. Gözünü kulağını dört aç! Ne dersem onu yapacaksın.

Ensesinde namlunun soğuk dokunuşunu duydu şoför. Akşam üzeriydi, yorgundu. Korkacak kadar bile mecali yoktu.

— Olur, dedi sâkin bir sesle.

İlk sıradaki yaşlı kadın bastı o sırada yaygarayı:

— İmdaat! Adam öldürüyorlar.

— Sus teyze! dedi otobüs korsanı. Kimseyi öldürdüğüm yok.

— Ya ne yapıyorsun öyleyse?

— Otobüsü kaçıyorum.

— İmdaat! Otobüsü kaçıyorlar! diye bağırmağa başladı yaşlı kadın.

Olayın ilk anlarında yolcuların kapıldığı şaşkınlık ortadan kalkınca her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Kadın, erkek, çoluk çocuk hem bağırıyorlar hem de otobüsün gerilerine doğru çekiliyorlardı. Biletçi ise ön tarafta dönenlerden habersiz:

— İlerleyelim beyler, önlere ilerleyelim! diyordu durmadan.

Tabancalı adam, şoförün ensesine iyice bastırıp namluyu:

— Mikrofona neredesin?

— Ne mikrofona be?...

— Yolculara hitabetmek istiyorum.

— Sesine kuvvet! dedi şoför.

— İnecek var! diye biletçinin sesi geldi arkalardan. Zil de iki kez öttü.

— Gazla! diye emretti otobüs korsanı, şoföre. İnecek minecek yok!

Eh; el mi yaman, bey mi? Gazladı şoför. Öyle gazladı ki, kırmızı ışıklı, yolun soluymuş aldırıyor du bile.

Tabancalı adam, namluyu şoförün üstünden ayırmadan motorun üstüne çıkı:

— Sayın yolcular!

— Hoppalaa! dedi bir sayın yolcu. Vapurlar trenler yetmezmiş gibi artık belediye otobüsüne de mi dandandı seyyar satıcılar?

— Seyyar satıcı babandır, dedi be-rikl. Ben haydutum, anlıyor musun?

— Eh, öyle olsun. Zorun ne peki?... Eğer bizleri soymaya falan niyetleniyorsan avucunu yalarsın. Belediye otobüsüne binen adamda para ne gezer?

— Kes sesini! dedi otobüs korsanı, sesini korsanlaştırmaya çalışarak. Bir yandan da namluyla şoförü dürtüp duruyordu.

— Anladık, anladık! diye homurdandı şoför. Eğer sözünü dinlemezsem öldürecekisin beni.

UÇAKLAR ve OTOBÜSLER SULHİ DÖLEK

Çocuklar ağlıyor, birkaç kişi polise haber vermenin yollarını arıyor, geri kalanlar da can ve mal emniyetinin kalmadığı konusunda düşünce birliği ediyorlardı.

— Hey! diye bağırdı korsan. Kesin şamatayı be!

Ağlayan çocuklar sustu. Yedi sekiz yaşlarında bir velet gizlendiği koltuğun ardından «Küf küf» diye tabanca taklidi yaptı:

— Yaralandın. At silâhını alçak haydut!

Veledin ağzına «çat!» diye indi anasının tokadı.

— Sayın yolcular, bayanlar, baylar!... Lütfen konuşmayı kesin. Ben bu otobüsü Tanrının izni, peygamberin kavli ile kaçıyorum. Eğer yanlış bir harekette bulunmazsanız hiçbirinizin kılına zararım dokunmaz.

— Pes doğrusu! dedi gençten biri. İş ayağa düştü desene... Uçak muçak derken artık belediye otobüsleri de mi kaçırlıyor?

— Ses kesini! diye bağırdı haydut öfkesinden harfleri karıştırarak. İster otobüs kaçırsam, ister bisiklet!

— Keşke bisiklet kaçırsaydın biler... Şimdi biz ne olacağız?

— Telâşlanmayın. Hepinizi indireceğim. Hele bir sınırı geçelim...

— Anlamadım? diye arkasına döndü şoför. Yâni biz şimdi yurt dışına mı çıkıyoruz, pasaportsuz bilmem nesiz? Viş anaam! Bilseydim döviz möviz bulurdum.

— Sen önüne dön! diye namluyla dürttü onu beriki. Şehir sınırından bahsediyorum ben.

— Bizim işimiz gücümüz var, diye ağlaştılar birkaç yolcu.

— Ne yapalım, dedi otobüs korsanı. Herkesin işi gücü var. Canına yandığının memleketinde herkes bir meşgaledir tutturmuş. Kimi gi-

der köprüde balık tutar, kimi balık tutanları seyrederek, kimi de seyretenleri seyrederek. Farzedin ki trafik tıkanı. Birkaç saat geç kaldınız. Hiç olmuyor mu yâni? Ne çıkar bundan?

— Hır çıkar, diye mırıldandı bir yolcu. Bizimki zaten şimdiden küplere binmiştir.

— Üzülmeye arkadaş. Ben sana bir kart yazarm, karına mazeretini ispatlarsın.

Şenlikli sohbetli bir otobüs kaçırma olayı oluyordu. Yolcuların arasında bunu bir değişiklik sayıp keyiflenenler vardı. Bazıları da eşe dosta anlatacak konu çıktı diye seviyorlardı.

«Uuu şekerim, öyle heyecanlı öyle heyecanlıydı ki sorma. Düşün, adamın elinde kocaman bir tabanca vardı. Kana susamış gözlerinden ateş fışkıyordu. Hepimizi öldürebilirdi. Öyle korkunç öyle korkunçtu ki...»

Ne yazık ki macera uzun sürmedi. Sur dışında bir yerde otobüsü durdurttu tabancalı adam:

— Herkes insin!

Kimi canını kurtardığına sevinez, kimi olaydan uzaklaştığına üzülerek otobüsü boşalttı yolcular. Biletçi, şoför ve korsandan başka kimse kalmadı. Uysal bir tavırla para çantasını getirdi biletçi:

— Al arkadaş! Bütün hasılat burada.

— İstemez! dedi otobüs korsanı. Benim zorum parayla değil.

Şoför yorgun yorgun baktı:

— Nereye gitmek istiyorsan çabuk söyle ahab. Yolcular polise haber vermişlerdir bile. Şimdi peşimize düşerler.

— Aklına şaşarım! diye güldü beriki. Tanık yazılma korkusuyla kimse polise şikâyet edemez.

— Nereye gidiyoruz peki? diye sordu şoför yeniden. Uzaksa yakıt ikmali yapmamız gerek.

— Uzağa falan gitmiyoruz. Bana otobüsün kendisi lâzım.

Biletçi şaşırıp sordu:

— Boyatıp şehirler arasında çalıştırmayı falan mı düşünüyorsun yoksa? Polisten önce öteki otobüs şirketleri canına okur senin. Firmalar arasındaki rekabeti biliyor musun?

— Böyle bir niyetim yok.

Şoför zekice gülmüştü:

— Anladım: Belediyeden fidye alacaksınız. Güldürme beni... Kelin merhemi olsa...

— Tahmin yürütmeyi bırakın bakalım Nat Pinkerton taslakları. Söyle beş on kilometre daha gideceğiz. Ondan sonra salıvereceğim sizi.

— Yağma yok! dedi şoför. Niyetini söylemezsen bir metre bile ilerlemem.

Korsan, tehdit dolu bir edayla tabancasını salladı:

— Gazla! Yoksa ben senin mideni barut gazıyla dolduracağım.

— Yemez! dedi şoför. Öldürsen gebertsen gaze parmağının ucuyla bile dokunmam. Ama kafana koyduğun şeyi bana da söylersen iş değişir.

Şoförün ciddi konuştuğu belliydi. Korsan başka çare kalmadığını gördü:

— Pekâlâ, dedi. Madem o kadar istiyorsun, öğren bakalım: Gecekondu yapacağım.

— Anlamadım? diye bağırdı şoför.

— Daha doğrusu gecekondu değil de otokundu... Önceden üç gecekondu yaptım, üçünü de yıktılar. Bunu da yıksınlar da görelim.

Şoför beğendiğini gizleyemedi:

— Ulan sen mebus olacak adam-sın be! Bunca yıldır kullanırım, şu meretin böyle bir işe yarayacağı hiç aklıma gelmedi. Önceden söyleseydin ya derdini... Tabancaya falan lüzum kalmazdı. Şimdi bir teklifim var: Ön taraf benim, arka taraf senin, anlaştık mı?

— Ya ben ne olacağım? dedi biletçi. Eğer otobüsü üçe bölmeksek şimdi imdat diye bağırsam.

— Eh, ne yapalım... dedi korsan, çaresiz. Üçe böleriz. Bölükler pek geniş olmayacak ama yine de kirada oturmaktan iyidir. Ne zaman taşınıyoruz yeni evlerimize?

Şoför vitese takarken:

— Yarından tezi yok, çoluğu çocuğu taşıyacağım ben, dedi.

— Ben de... dedi biletçi.

Bastı gaze şoför. Boş arsa bulmak için gecekondu bölgelerinden birine yollandılar.

Sulhi DÖLEK

BUZDOLABI!

Başkent

Hazırlayanlar:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

«TRANSFER YEKÛNU EYLÛL SONUNDA 100 MİLYON DOLARI BULACAK» DİYEN DEMİREL, FUTBOLCULARIN

Başbakan Süleyman Demirel, alınan son ekonomik kararları yurttaşlara anlatmak için çıktığı yurt gezileri sırasında, transfer yekûnunun Eylül ayı sonunda 100 milyon dolara ulaşacağını söyleyince, aşırı ölçüde ilgi çekti ve gittiği her şehirde mahallî futbol takımları oyuncuları tarafından coşkun sevgi gösterileriyle karşılandı.

Bu arada, Ankara'daki futbolcular da Başbakan Demirel'e gereken ilgiyi göstermekten kaçınmadılar. Öğrenci olayları sırasında çok sıkı güvenlik tedbirleri altında korunan Başbakanlık binası önü, şimdi bir antrenman sahasına döndü.

Futbolcular çalışmalarını Başbakanlık önünde sürdürmeye başladılar ve Başbakan makamına gelirken de üç defa

HÜCUMUNA UĞRADI...

«Sağol... Sağol...» diye bağırıyorlar. Zaman zaman da toplum polisleri ile çit kale oynuyorlar.

Bu arada Başbakanlık yetkilileri, «Başbakanlık Spor» adı altında bir kulüp kurulması için çalışmalara geçildiğini bildirdiler. İyi haber alan kaynaklara göre, «Başbakanlık Spor», Başbakanın gezilerine katılacak ve her gidilen il, ilçe ve köyde mahallî takımlarla gösteri maçları yapacak.

Bu maçlardan elde edilen hasılat da, «Müreffeh Türkiye» nin kurulmasına harcanacak. Devlet Plânlama Teşkilâtı yetkilileri de, yaptıkları araştırma sonucunda bu maçlardan elde edilecek hasılatın sanayileşme çalışmaları için yeterli olacağını saptadılar ve hasılatın ayrıca az gelişmiş ülkelere kredi yardımıyla bulunulmasının plânlandığını bildirdiler.

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ

— 2 —

PROF. TURHAN FEYZİOĞLU

Hem Kayseri'lidir, hem okumuştur. Beş altıyüz yıllık, soylu bir aileden gelir. Babası da eski bir Kayseri milletvekili: Sait Azmi bey.

Sait Azmi bey, daha Müdafaa-i Hukuk devrinde CHP. saflarına katılmıştır. Misakı Milli gazetesini çıkartanlar arasında adına rastlanır. Sait Azmi bey bir yandan hukuku müdafaa ederken diğer yandan Diyarbakır'ın Üçoklar ailesinden Neyire hanımın beş çocuğundan en afacanı, Büyük Taarruzla birlikte doğan küçük Turhan'dır. Ele avuca sığmayan bu afacan, 1927 yılında ilkokula verilir. Hem de Kayseri'deki —şimdiki adıyla— İnönü okuluna. 1934'te Feyzioğlu soyadını alacak olan küçük Turhan böylece ilk feyzini İnönü'den alır. (Sonraları, politik hayatının ilk basamaklarında da aynı okulu seçecek, fakat Kayseri'li olduğu için hocasının partisini yeşile boyayıp yine hocasına satmaya kalkışacaktır.)

Kayseri'de ilkokulu çok iyi derecede bitiren küçük Turhan, ortaokulu bugünkü Galatasaray olan Mekteb-i Sultani'de yatılı olarak okur. O sıralarda Mekteb-i Sultani'nin yatakhane kısmı tamir edildiği için taşradan gelen diğer bazı öğrencilerle birlikte geceleri revirde yatar.

Mekteb-i Sultani'deki arkadaşları arasında sultani tembel oldukları sonradan anlaşılan profesör Kubalı ve profesör Turan Güneş gibi isim-

ler de vardır! Bu üç arkadaş, dokuzuncu sınıfta seslerini daha iyi duyurmak amacıyla «Sesimiz» adı altında bir duvar gazetesi çıkarırlar. Fakat daha gazetesinin üçüncü sayısı çıkmadan, okulun duvarları badana edilir ve gazete de batar.

Turhan Feyzioğlu ve arkadaşları daha sonraları, Mekteb-i Sultani'nin son sınıfında sosyoloji hocaları Nâdir Nâdi'nin yardımıyla gazetecilik zevklerini çıkartırlar... Hocaları kendilerine bu sefer daktilo ile yazılıp teksir edilen bir dergi olanağı yaratır.

Feyzioğlu'nun dergiciliği Üniversite sıralarında, hattâ Üniversite kürsülerinde de devam eder. Sıddık Sami'de idare hukuku okuyarak, hukuku idare ederken bir yandan da «İklim» adı altında bir edebiyat dergisi çıkartır ve burada, —bugün Türk Edebiyatının mahrum kaldığı— dört dörtlük şiirler de yazar. Öğrencilikten hocalığa geçtiği zaman da Forum dergisinde kalem oynatır. Fakat artık şairlik devri sona ermiş, politikacılık devri başlamıştır. 1945 yılında asistan sıfatıyla yaptığı bir konuşma, devrin muhalif gazetesi Zafer'de üç sütun üzerine yayınlanıp, iktidar gazetesi Ulus'ta es geçilirken; 1956'da dekan sıfatıyla aynı fakültede yaptığı bir konuşma, devrin muhalif gazetesi Ulus'ta üç sütun yayınlanıp, iktidar gazetesi Zafer'de es geçilmiştir. Bu ikinci

Politika gözlüğüyle parlamento sözlüğü

— 4 —

AHESTE : Kalkınma hızı.

AHESTE BESTE : Kalkınma marşı bestesi (Aheste çek kürekle, millet uyanmasın).

AHIR : At ve öküz gibi hizmet hayvanlarını barındırmaya yararlı kapalı yer.

AHIRLAMAK : Ahırda çok kalıp hamlaşmak.

AHTAPOT : Birtakım kafadan bacaklıların genel adı (Octopus); veya son zamlar.

AİDAT : Milletvekillerinin ay başında, Anadolu Kulübü, Terzi Ni-yazı, kahveci Haşım, seçmenbaşı Veysel gibi özel ve tüzel kişilere ödedikleri.

AKARSU : Durgun olmayıp akıp giden su anlamına gelip, İstanbul ve Ankara gibi büyük kentlerde ve özellikle üst katlarda anlamını çoktandır kaybeden bir şey.

AKBABA : Baş ve boynu çıplak olan, dağlık yerlerde yaşayan, iri ve yırtıcı bir kuş. Çok yüksekte uçarak keskin gözleriyle çok uzakları görebilir. (NOT: Bu satırlar aynen TDK'nun 293 sayılı «TÜRKÇE SÖZLÜĞÜNDEN» alınmıştır, yoksa der-gimize yağ çekmiyoruz).

AKÇALI : Paraya bağlı, malî; (yâni genellikle her iş).

AKİBET : Son; düşüş. (Son düşen iyi düşer, çünkü daha önce düşenler, son düşene yumuşak bir iniş zemini hazırlarlar).

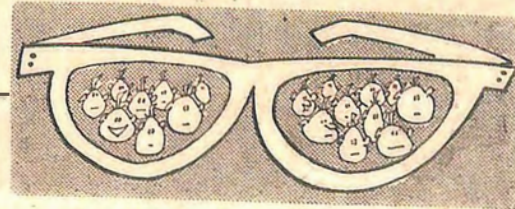
AKIL : İnsanın düşünme, anlama ve tedbir alma yetisi; yukarıdaki fiili geciktirme olanağı.

AKIL DEFTERİ : Hatırlanıp yapılması gereken şeylerin yazıldığı küçük defter veya Yenice paketinin arkası.

AKLINA GELENİ SÖYLEMEK : Beyninden konuşmak; (Va mı bunun ötesi?)

AKLINA TURP SIKMAK : Beyin salatası yapmak!

AKILLANMAK : Yassıada'dan Büyüka'da'ya geçtikten sonra büyük söylememe sanatı.

konuşma, Feyzioğlu'nun akademik hayatının sonu, politik hayatının da başı olmuştur. Öğrencilerine «Nabza göre şerbet vermeyin» diyen Prof. Feyzioğlu'nun o zaman politik literatürde sık sık kullanılan bu söz-

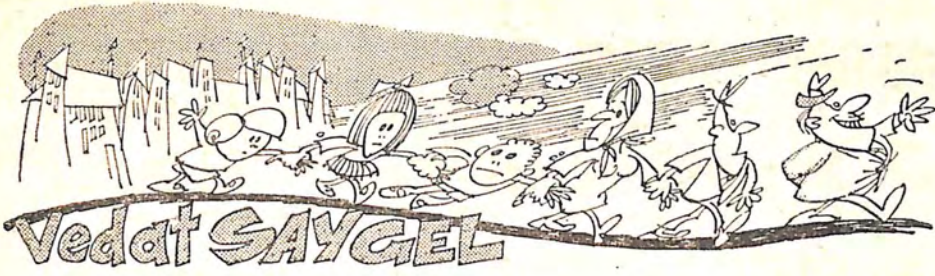
leri, bugün meyve suyu, gazoz gibi meşrubatın reklâm spotlarında dahi yer almamaktadır.

Prof. Feyzioğlu hakkında son bir cümle daha:

Kendisi koç burcunda doğmuştur.

BÜYÜK LÂFLAR

Mizaha izah gerekmez.
İnsan çulluktur, bazen uçar.
Nutfun sesi uzaktan hoş gelir.
Her rezil olan vezir olamaz.

BİR AKŞAM GEZMESİ

— Şöyle bir gezinti mi?... Aman efendim, Allah yazdıysa bozsun! Sahil yolunda bir tur atar, gazinoların birinde çay içeriz mi buyurdunuz? Aman birader, istediğin çay olsun. Bizimki şimdi demleyiverir. Sıkıldınızsa, balkona çıkalım. Gezmek dersiniz, ben o halı bir kere yedim. Onu da hatırdan çıkamadığım için..

Karışına seslenip çay demlemesini söyledi.

— İnsan okuya okuya ürkekleşiyor efendim. Gazeteyi açıyorsunuz, birbirinden garip, birbirinden korkunç haberler okuyorsunuz. İki dostla karışlaşıyorsunuz, akıl almaz olaylar duyuyorsunuz. Diyeceğim çok değişti dünya... Bütün varlıklar hızlandı. Hani nerdeyse trafikçiler bile yavaş giden taşıta ceza yazacaklar. Çağ, bu lıza ayak uydurabilenlerin çağı... Uyduramadın mı, çiğnenir gidersin ayaklar altında! Değerlerin anlamlarını kaybettiği bir ortamda üstelik seni ezenler suçlu sandalyesine oturacaklarına, birer kahraman olup çıkarlar! Bu sebeple pek mecbur kalmadıkça ne kendim sokağa çıkardım ne çocukları salardım. Bütün gün odacığımıza kapılır, hayatı pencerenin ardından seyrederiz. Son zamanlarda bendenize bir de kum sancısı musallat oldu mu? Başladı mı ot yolduruyor! Yengen desen, günü gününe uymaz. Bakarsın bir gün kolunun ağrısından kıvrılır, bir gün bacaklarının...

Bizim iyiden iyiye eve kapanmamız, komşuların dikkatini çekmiş. — Yahu Kenan bey haydi topla çocukları, şöyle dolaşalım biraz, diye biri geliyor, biri gidiyor!

— Sağolun, diyorum, siz dolaşın. Bizim biraz işimiz var.

— Birader hiç olmazsa çocukları ver. Yavrucaklar biraz hava alsınlar, insan yüzü görsünler.

Ona bendeniz de taraftarım ama, çocukların gönlünü yapmak ne mümkün! Dizimin dibinden ayrılmıyorlar. Zaten ürkeklikleri, evimize gelen misafirlere sokulmayıp uzaktan bön bön bakmaları da, insan

ine karışmamalarından ileri gelmiyor mu?

Fakat geçen akşam kapı çalındı da, Rıza beyi karşılarında görünce seviniverdiler birden. Tanırsın belki... Fabrikatör Rıza bey... Uzaktan akrabamız olur.

— Yahu ne diye eve kapanmış oturuyorsunuz? dedi. Haydi gelin şöyle sahil yoluna doğru bir uzanalım.

— Haydi, diye önce çocuklar atıldı.

İyi adamdır, hoş adamdır ama, Rıza beyi ben pek sevmem. Onun yanında kendimi çok eksikli görmemden olacak her halde

Daha ben ağzımı açmadan, eşim: — Valla çok iyi olur, diye fısıldadı. Hani nerdeyse «Yangın var» diye bağıracağım!

— Yahu, dedim, şimdi zamanı mı? Koskoca fabrikatörle yola çıkacağız da kendimize mi güldüreceğiz? Gezmek istiyorsan, yarın akşam kendi kendimize gezeriz. Hem bu saatlerde sahil yolunda iğne atsan yere düşmez!

— Canım kalabalıktan sana ne? Yürümiyeceğiz ki, adamın arabası var.

— Pekâlâ, deyip iki dakikada dö-küldük kapıya.

— Araba?...

— Tamirde, dedi Rıza bey. Daha iyi, kırk yılda bir adım adım dolaşmanın tadını çıkarayım.

Çaresiz düştük yola. Bir yandan Rıza beyin anlattıklarını anlamadan dinliyoruz, bir yandan şehre yeni ayak basmış taşrahlar gibi kaybolmamak için birbirimizin kolundan paçasından çekeleyle çekeleyle gidiyoruz.

Rıza bey nereye, biz oraya... Onun bizden, çektiğimiz korkudan haberi yok, ellerini arkasına bağlamış, ağır adımlarla vurdu asfaltın ortasına! Fabrikanın avlusunda dolaşırçasına rahat, hem manzaranın güzelliğinden, deniz havasının insana olan yararlarından bahsediyor, hem yürüyor. Manzarayı gören, denizin yararını düşünen kim? Boyu-

na talimat veriyorum çocuklara:

— Sakın birbirinizi bırakmayın. Aval aval sağınıza soluza bakmayın. Arabalara dikkat edin...

«Bir vurursa, bilardo topu gibi her birimiz bir yere uçarız haa!...» dememe kalmadan, bir klâkson sesiyle çil yavrusu gibi dağıldık!

Caddenin ortasında halimize baktıkça dövüne dövüne gülen Rıza bey:

— Hay Allah, diye seslendi. Ne tatlı canınız varmış yahu... Bir deniz motorunun düdüğü sizi bu kadar korkutursa...

Gerçekten de düdüğünü çeke çeke, suları yara yara bir motor geçti gitti.

Kalbim küt küt atıyor ya, Rıza beye daha fazla gülünç olmamak için yeniden topladığım çocukları bir yandan sıraya sokuyorum, bir yandan da sanki pek bilirmiş gibi:

— İnsan kaçır mı yahu, diyorum. Motor sesiyle taksi sesini ayırt edemez mi? Diyelim anlayamadınız, dönüp bakın bir kere arkanıza... Halinizi gören de...

Tam arkamdan «Vuvvt, vuvvt» diye bir vapur düdüğü geliyor ama bozuntuya vermeden devam ediyorum...

— Köyden yeni geldiğinizi sanacak. Bir tehlike olsa ben size...

«Vuvvt, vuvvt»

Gülmekten konuşamayan Rıza bey, tuttu çektii ensemden:

— Yahu kaçsana birader... Çocuklara öğüt verirken kendin ezileceksin!

Vapur düdüğünü çeke çeke yanımdan sıyırttı geçti bir taksi! O, yere çömelmiş dövüne dövüne güliyor:

— Haydi ilkinin duymadın, ikincisini de mi duymadın?

Belli etmemeye çalışıyorum ama, korkudan elim ayağım titriyor! Dünyada pek çok şeyin değiştiğini biliyordum da motorların otomobil klâksunu, otomobillerin vapur düdüğü kullandıklarını doğrusu bilmiyordum.

Karım:

— Dönelim, diye fısıldıyor.

Çocuklar:

— Dönelim, diyor.

Bende desen, yürüyecek hal hiç kalmadı ama, Rıza beye gülünç olmak var. Nasıl dönersin? Üstelik kum sancısı da hafiften hafiften başlamadı mı!...

— Birbirinize sıkıca tutunup yürüyün bakayım, dedim çocuklara. Kerata, size lâf anlatmaktan otomobil düdüğlerini duymuyoruz!

Hâlâ kıkır kıkır gülen Rıza bey: — Anlaşıldı, dedi, başınıza bir iş gelmeden karşı kaldırıma geçelim bari...

Bir elim çocuklarda, bir elim böğrümde iki adım attık atmadık bir erkek feryadı.

— Eyvah, dedim, gitti biri!

Kimbilir yüzüm ne renk almış ki: — İlahi, sen çok yaşa e mi? diye gülmekten güç çıkan sesiyle Rıza bey girdi koluma. İngiltere'de üç haftadır birinci sırayı işgal ediyor bu plâk.

Başladı kulağımın dibinde feryadı atan adamla beraber şarkıyı söylemeye:

— Afilgüt e gıldırın fayn...

Yıldırım oracığa... Bir yandan sancidan kıvranyorum, bir yandan hızlı dünyanın durmadan yenilenen müzik akımına akıl erdirmeye çalışıyorum. Aman beyim, biz de gençtik, biz de yerimizde duramazdık ama, müziğin sinir bozanını bilmez-dik. Benim konuşacak halim yok, bizimki kum sancısı tuttu mu sonun nereye vardığını bildiğinden, gülmekten önünü görmeyen Rıza bey:

— N'olur hemen eve dönelim, dedi.

Bizimkini kim dinler? Rıza bana baktıkça güliyor, gülmesine ara verdiğçe:

— İmkânı yok bırakmam! diyor. Evden çıkalı kaç dakika oldu?

Kaldığı yerden gülmesine devam ediyor.

— Fakat sancı?...

— Geçer. Şimdi geçer. Ben sizi bir daha nerede bulurum, nasıl sokağa çıkartırım? Şu gazinoda dirlensin biraz, soğuk bir şey içsin, kendine gelir.

İki büklüm, ağrıdan kıvrana çırpına dövünürken, kollarıma girip soktarak gazinonun birine. Konuşacak derraanım yok. Rıza'dan ümidimi kestim de, yardımı gazinodaki gençlerden bekliyorum.

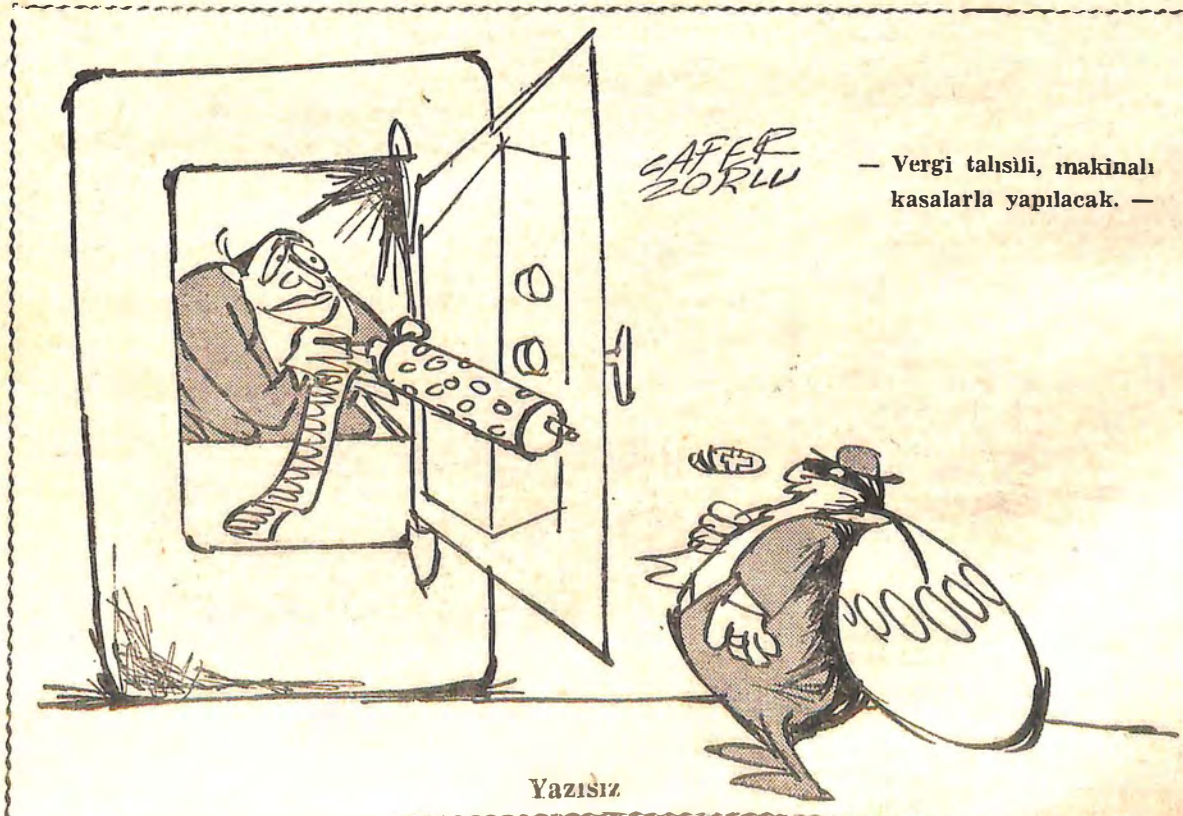
Çıktılar kollarımdan. İniltim pikaptaki müzik seslerine karışıyor. Dizlerimin üstünde kıvrılıp, çırpıp duruyorum! Gücüm yetse, sesim çıksa, «Ey ahali, Allah ırtası için beni şu itin elinden kurtarın evime götürün» diye bağıracağım ya, ses nerde?

Sonra garson mu gösterdi, geçir-dim kriz gençlerin dikkatlerini mi çekti, ne olduysa, bağırışa çağırışa, ısıklıya el çırpı başıma üşüşüp hep birlikte tempo tutmaya başla-yınca kendimden geçmişim!

Gözlerimi açtığımda başımda bir taç, kucağımda üstünde «Şeyk Kralı» yazılı bir kupa, yanımda kahkahalarla gülen Rıza, gazinonun pikabında makinelik tıflek sesleri, el bombası patlamalarıyla başlayan bir plâk vardı!

Şöyle bir gezinti mi?... Aman efendim, Allah yazdıysa bozsun! Sahil yoluna gidiş, çuklu çocuğun mas-karası mı olacağım? Ben o halı ömrümde bir kere yedim.

Vedat SAYGEL.

Yazısız

CAFER ZORLU

— Vergi tahsil, makinalı kasalarla yapılacak. —

KAÇIRDIĞIMIZ TREN!..

Arap gerillaları uçak kaçırmışlar!.. İsrail komandoları gemi kaçırdılar!..

Ya bizim politikacıların kaçırdıkları tren?.. Hani, şu 1945-1970 arası rüzgâr gibi geçip de politikacılarımızın kaçırdıkları Refah Treni!

TIKIR TIKIR...

Emekli bir tank subayımız güneş enerjisi ile tencereyi kaynatmış diye haber çıktı İstanbul gazetelerinden birinde...

Önemli bir buluş olabilir ama, el-öğlü İtalya ve İspanya gibi ülkelerde 20 yıldan beri bir tencere değil 10 milyon ailenin tenceresini güneş enerjisinden istifadeyle kaynatma usulünü buldu.

Bu usulün ne olduğunu mu merak ettiniz?... Söyleyelim: Turizm!

Adamlar her yıl güneş enerjisinden istifade ederek turistlerden aldıkları paracıklarla 10 milyon kadar ailenin tıkr-tıkr tenceresini kaynatıyorlar!

SARMISAKLA SOĞAN!

Avrupa'ya kilosu 4 liradan sarmısak ihraç eden birkaç tüccarın satışını hükümet durdurmuş ve «Bu fiyat ucuzdur, hiç olmazsa 6 liradan satın» demiş.

Bunun üzerine bazı gazeteler «Hükümet artık sarmısak-soğan işine bile karışmaya başladı» diye şikâyet yazıları yazdılar.

Hükümet karışmasın da kim karışsın sarmısak soğan meselesine?... En önemli meselelerimizden birini teşkil ettiği muhakkaktır. Zira, sa-ğın ve solun öğretilmesinde sarmısakla soğanın halk eğitimimizde hâlâ mühimce bir yer işgal ettiği söylenir.

NIHAYET KÂR ETTİRDİ

Yeşilköy Havaalanının unutulmuş eşyaya mahsus ambarında dört aydır duran bir cekette ambar memuru 28.000 mark bulmuş.

Aslında ambar memuru dört ay bekletmeyerek bu ceketi çoktan ele almalıydı... Ama neyse, bizde işleri yavaştan alan memurun tutumu Hazineyi daima zarara sokacak değil ya! Bu defa da kâr ettirdi... Öyle ya, arada devalüasyon oldu ve böylece beher mark 2,5 lira değil 4 lira getirecek Hazineye!

MODA HABERLERİ!

Paris, Londra ve New-York gibi zengin başkentlerden özel olarak aldığımız kış modasına ait haberler-

DEVELİ - ASYON!

BUYURUN YENİ PARTİYE

Kurucusu kim?

Önemli değil,

Programı, prensibi, doktrini?..

Ne gereği var.

Ancak bu parti nurlu ufukları bulur,

Kimbilir belki de çıkarır ülkeyi Ay'a,

Neden mi?

Aaa... İçinde «DEMOKRAT» var ya!

Fikret YILMAZ

den öğrendiğimize göre diz kapağı hattından 2 cm. yukarı — 5 cm. aşağı enlemler arasında yer alacak med-cezir tayfununda, geri kalmış ülkelerin modaya özenen milyonlarca fakir aile kızı parasız, pulsuz, sersefil kalacaktır.

BORÇLU GEÇME USULÜ

İstanbul civarındaki ilçelerden birine giden Başbakan Süleyman Demirel vatandaşlara hitaben konuşma yaparken ellerinde döviz bulunduranlara «İndirin bakalım onları da böyle konuşalım» demiş.

Haklı, tabii, Başbakan... 7 yıldır ilköğretim okuma kitaplarındaki gibi «Baba bana yol yap», «Baba bana su ver», «Baba bana elektrik getir» şeklinde dövizler okumaktan bıktı.

7 yıldır okumasına okuyor ama, dövizlerdeki sözlerin mânasını anlamadığına pek emin değiliz. Çünkü anlasaydı kamu hizmetleri bu kadar yavaştan ve hafiften yürütülmezdi.

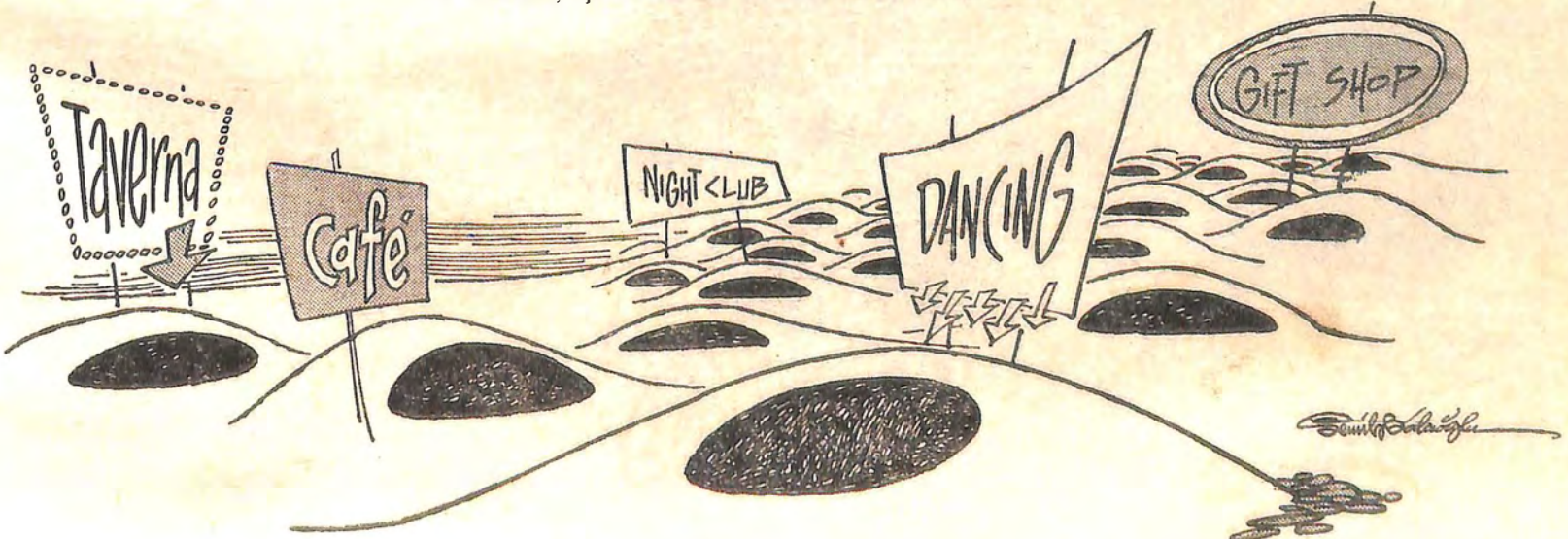
Neyse, «Borçlu Sınıf Geçme» usulünden çoğu kimsenin istifade ettiği bir ülkede Başbakan da okuduklarının mânasını anlamama gibi bir takıntıyla «Borçlu İktidara Geçme» usulünden yararlanabilir!

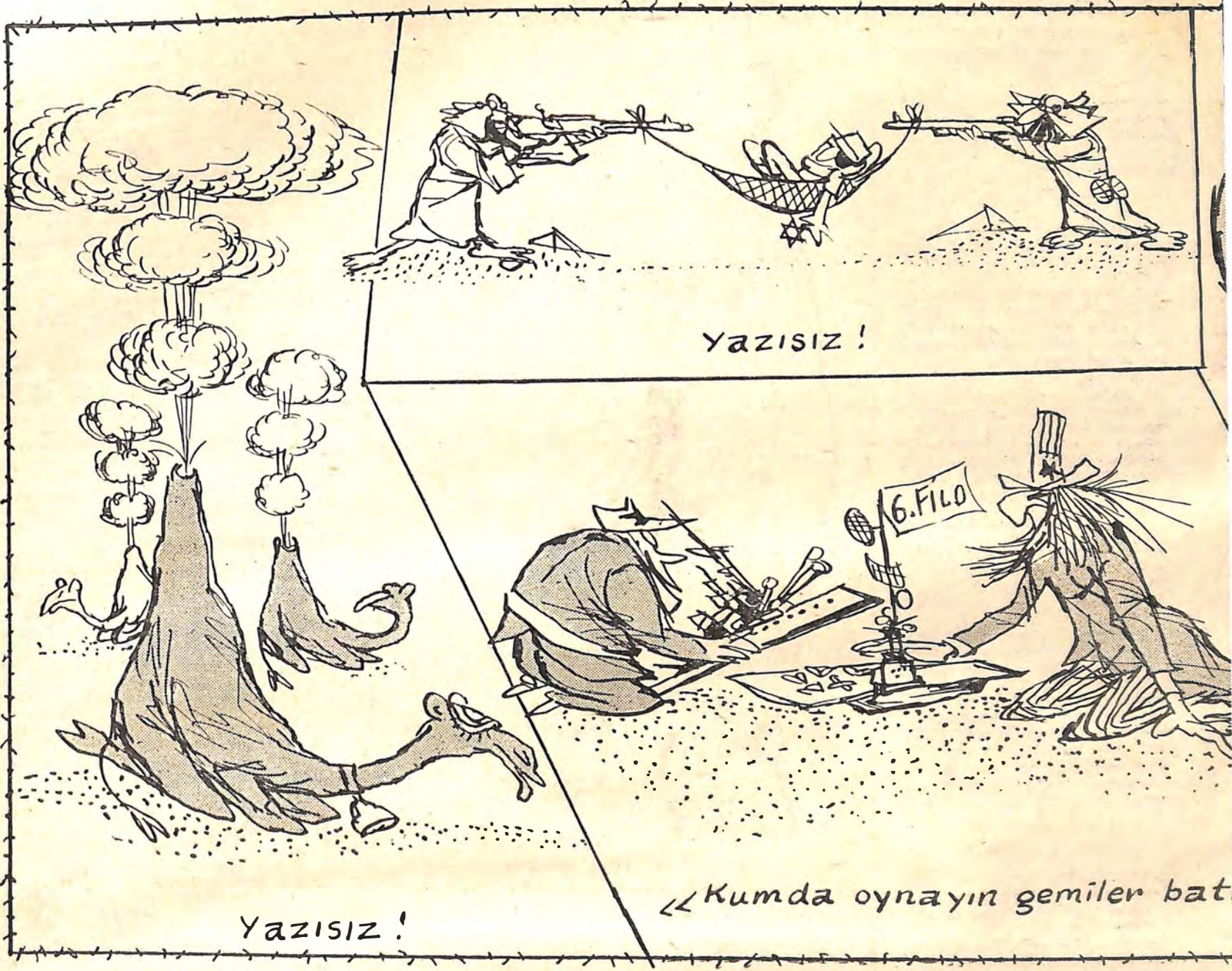
BİR PROFESÖRÜN SÖZLERİ

Devalüasyonun ne gibi nedenlere dayandığı konusunda bilgisine müracaat ettiğimiz bir Profesör ezcümle şunları söylemiştir: «Affedersiniz ama, para dediğiniz nedir?... Neyi ifade eder?... Para, bir memleketteki siyasi, sosyal, iktisadi manzaranın fotoğrafıdır. Bir memleketteki işsiz sayısı, münasebet halinde olduğu ülkelerin işsiz sayısından en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, hasta ve hastalık çeşidi diğer ülkelerdekinden en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, yanan orman miktarı en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, parlamentosundaki çalışma saatlerinin yerini alan arbede — kavga — gürültü — vakıf kaybı diğer ülkelerdekinden en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, cadde ve sokaklarındaki çöp ve toz miktarı en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, deniz kenarlarındaki mikrop miktarı en azından yüzde 66 oranında fazla olursa, karasinek, sivrisinek ve diğer haşarat miktarı ve ebadı diğer ülkelerdekinden en azından yüzde 66 oranında fazla olursa; bir memleketin manzaranın fotoğrafı demek olan parasının değeri ilişkili kurduğu ülkelerinkine bir olabilir mi?... Sağlam para sağlam toplumda bulunur» şeklinde konuşmuştur.

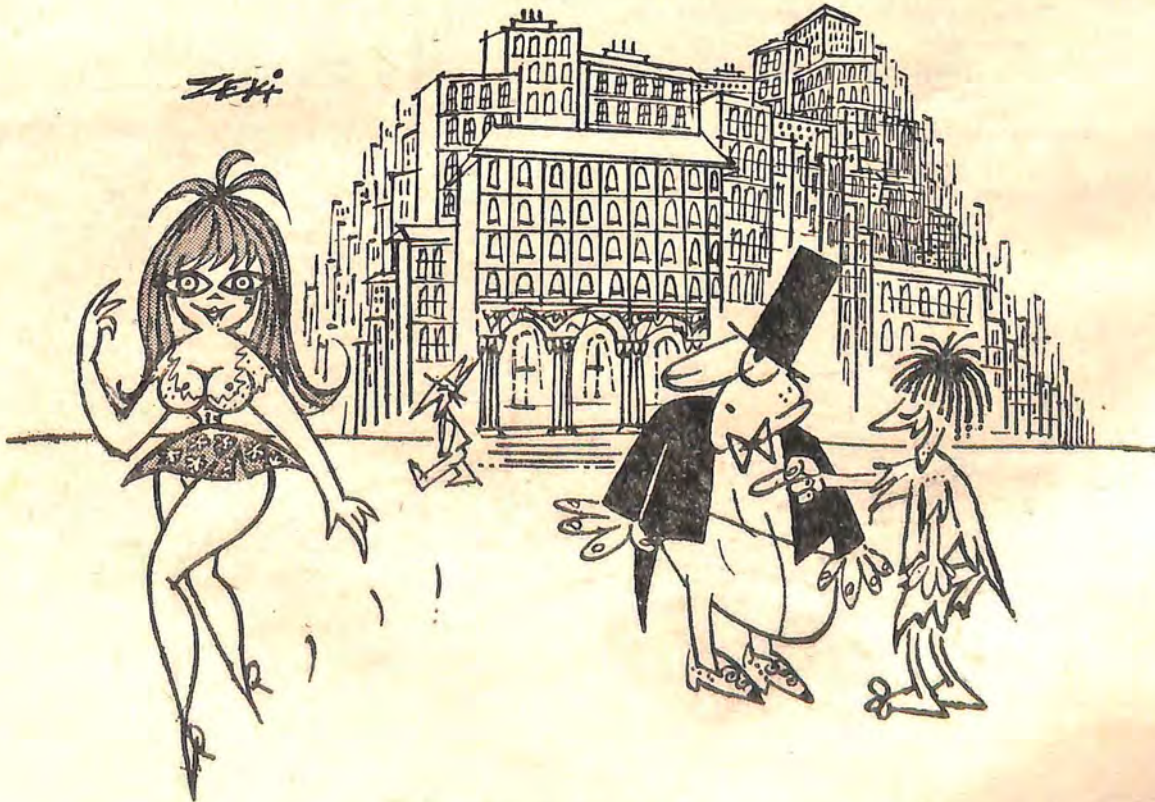
Reşit AŞÇIOĞLU

— Demirel, «Şehirdeki her şeyi köye taşıyacağız» dedi. —

S.O. adında bir kız, erkeklerin aklını başından alıyor. — Gazeteler —

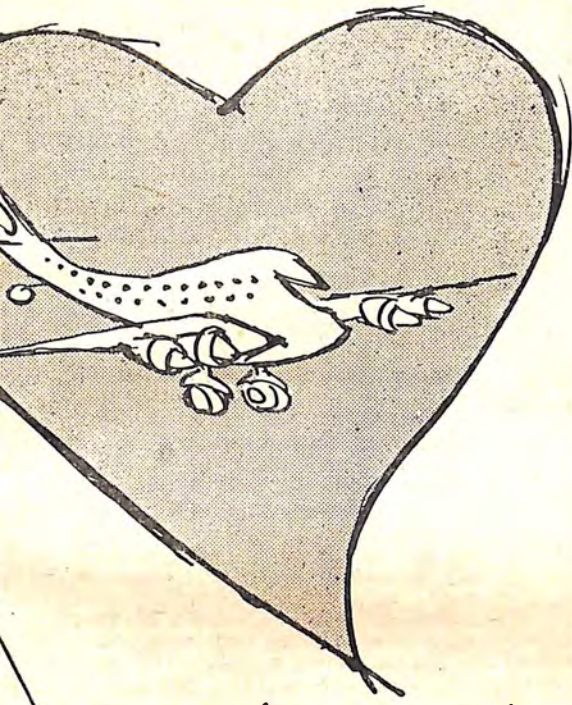
Mahallenin

Her gün önümden geçer mahallenin
yıldızları

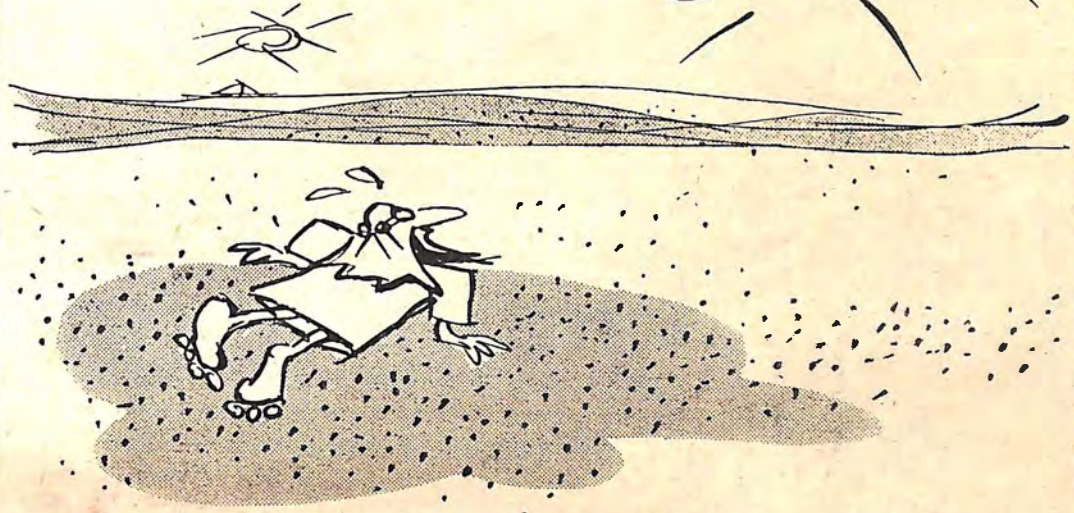
Pencereye yaslanmaya gör,
Şöyle yarım saat;
Ben deyim, biletsiz defile...
Siz deyin

Görmemiştir bunu,
Kırk cariyeli krallar bile...
Hem krallar devrinde yoktu ki,
Şu «kalça etekli» li esmer,
Ya, hamam peştamalından maksili
kız?

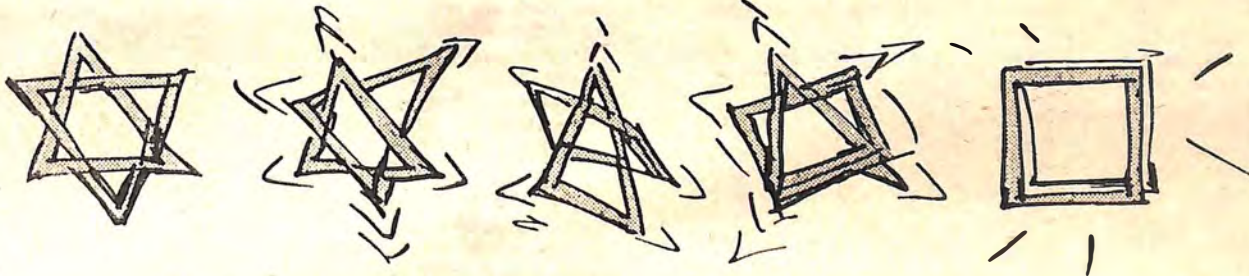
Gururla dolaşır
Bunu da ben feda ettim diye.
Basına giyer biri;
Oturmuş gövdesine tiril tiril ipek gi
Öbürünün,
Taşmış kolları, baldırları
Bembeyaz... Köpük gibi...

Leylâ'nın aşkı !

Serap !

sin !... >

Zevkten dört köşe oldu !

CAVFER
DORUK

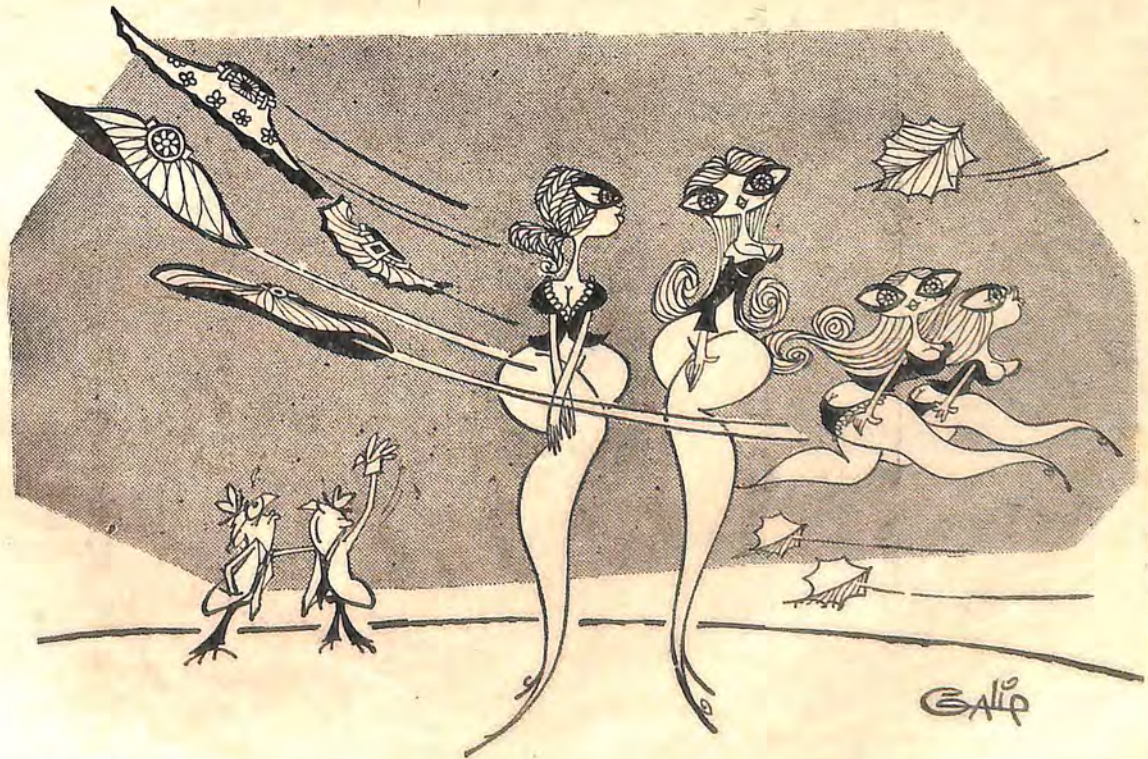
Yıldızları

Hepsine eyvallah
Hepsi kabulüm
Hepsine takılacak güzellik taşlarının
Deposu gönlüm.
Benim bunlar hep
Bana geliyorlar her akşam üstü.

Bir de, Tunikli var ki,
— Aramızda kalsın —
Beyazla açık mavi karışığı,
Pembe pantolonun üstüne.
Ona başka türlü ısınmışım,
Başka türlü gözlüyorum yolunu
Hah, işte yine geliyor bak,
Fırladım kapıdan dışarıya, koştum
Elinden tutmak üzereydim ki,
Yüreğim cızzz etti,
Gözlerine baktım,

Bizim hanım değil mi?..

Fikret YILMAZ

HALK EDEBİYATI ERHAN TİĞLİ

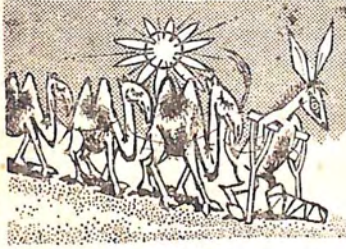
ÖRNEKLERİ

- 4 -

TEKERLEME — ATASÖZÜ VE DEYİMLER :

Anonim Halk Edebiyatında güldürücü ve düşündürücü tekerlemeler, folklorik, eğitsel deyimler ve atasözleri de büyük bir yer tutuyor. Şimdi bunlara değinelim ve örnekler verelim...

Çok konuşmayan biri için söylenen deyim: «Ağız var dili yok», «Fencece yuvarlandı kapağı buldu: Biri birine uymuş kişiler için söylenir.»

«Etekleri tutuşmak: Telâşa düşmek», «Şeytan değiştirmesi: Çok çirkin kişi», «Süs biberi: Çalışmasını sevmeyen ama çok süslü gezenlere denir», «Temcit pilâvı: Yerli yersiz her zaman ortaya konup duran bir mesele», «Paşaya kelle götürmek: Çok acele etmek», «Kendi yağıyla kavulmak: Kimseden medet ummadan, kendi işini kendi yapmak», «Altı kaval üstü şifhane: Acayip», «Beşlik simit gibi kurulmak: Oturduğu yere iyice yayılarak, kimseyi umursamadan kayılmak», «Topal eşekle kervana katılmak: Boyundan büyük işlere girmek».

«Bak hayvanın arığına, derdine derman olsun, bak insanın arığına, iki gözünü birden oysun».

«Erinden evvel kalkan avrat, deh demeden gider at, ne murattır ne murat», «Bal bozulmaz, asil azmaz, bozulursa kaymak bozulur, çünkü neslinde ayrılan var», «Benim oğlun bina okur, döner döner yine okur», «Deli ile devlet bildiğini işlerler», «Deveye bir gerdan kırırver demişler, dokuz dükkân yıkmış», «Bindim alâmete, çıktım selâmete».

Yukarıda verdiğimiz örnekler hem tekerleme, deyim hem de atasözü yerine kullanılır. Bunlardan başka sırf deyim olarak kullanılan:

«Baltayı taşa vurmak», «Çanına ot tıkmak», «Kaşıkla verip sapıyla güzünü çıkarmak», «Koyun postuna bürünmek», «Nabza göre şerbet vermek», «Taşı gedikine koymak», «Yıldız kement atmak» v.b. gibi kelime ve cümleler vardır.

Sadece atasözü olarak kullanılan ve içinden doğrudan doğruya öğüt çıkan bazı kelime ve cümleler yazalım şimdi de...

«Acı patıncanı kırağı çalmaz», «A-yıpsız dost arayan dostsuz kalır», «Baş ol da soğan başı ol», «Fetvayı, anlaşığa göre verirler», «Katıksız etmek aç olunca katımdır», «Yatan aslandan yürüyen tilki yeğdir» v.b. gibi...

Atasözleri hemen her konuşmada can kurtaran simididir. Bazı yazarlar da sık sık atasözleriyle zenginleştirip geliştirirler yazılarını. Hatâ eserlerini Farsça yazan Mevlâna'da da rastlanır, Türk atasözlerine. İşte birkaç örnek: «Ateş olmayan yerde duman tutmaz», «Dikensiz gül olmaz», «Eşegin başına küpeğin dişi layık», «Seli baştan bağlamalıdır», «Testinin içinde ne varsa dışına o sızar», «Zaman sana uymazsa sen zamana uy».

BİLMECELER :

Anonim Halk Edebiyatında bilmece de büyük bir yer tutar, çoğu şiir, tekerleme biçimindedir; bunlara şekerleme desek de yerinde olur. Çünkü yaşantımızın tadı onlardadır. Anadolu'da halk ailecek evde toplanmış zaman kumar oynamak yerine birbirlerine bilmece sormakla vakit geçirir, bilmece yarışmaları yapılır, sorulan bir bilmece bilinmezse: «Bana İstanbul'u verirsen söyleyim cevabını» denilir. Bilmeceyi bilmeyenler, sanki kendi ellerindeymiş gibi bir türlü vermek istemezler İstanbul'u; ama sonunda merak galip gelir ve İstanbul elden gider!...

Bu şehir verme işlemi daha başka şehirler için de olur, ama, her zaman olduğu gibi, İstanbul başta gelir!...

«Erimez de merimez
Ocak başına gelemez,
Gelse de bir saniye duramaz!»
Hadi, nedir bu, bilin bakalım, ama «memur maaşı» değil.

«Kan kırmızı, süt beyaz
Han kapısından sığmaz!»
Yoo, bunun cevabını, imkânı yok, «Nurlu ufuklar» şehri vermeden söylemem!

«Çın çın hamam
Kubbesi tamam
Bir kız aldım
Babası imam!»

Bunun cevabını da söylemem, boşuna sormayın, «İmamın eski karısı» na sorun, o bilir her halde...

«Uzaktan baktım pek çok
Yanına vardım hiç yok!»
Sakın, yanılp da, bunun cevabını «Pek sayın bir yetkili» sanmayın haa, değil!...

«Bilir misin bir ile beşi
Babası erkek, yavrusu dişi?»
Nasıl, çözebildiniz mi? Hadi, boşuna uğraşmayın, ben söyleyiverim size. Bir: Tanrı, Beş: İslâmın şartı. Babası erkek, yavrusu dişi ise: Âdem ile Havva.

«Soğan, sarımsak acı
Kâbe'ye varan hacı
Yolda bir filiz verir
Hangi dağın ağacı?»

«Derisi var, canı yok
Soluğu var, kanı yok»
Hemen hepiniz «Dar gelirli» diye bağıracaksınız ama değil efendim, değil işte!...

«Biz bir bir idik
Yüzbin tane kız idik
Gece oldu dizildik
Sabah oldu silindik»

«Baharı haber verir,
Bülbüle neşe verir,
Her renk entari giyer
Bahçelere şan verir»

Bunun cevabı da... Hayır, politikacı değil, eğer öyle olsaydı: «Seçimi haber verir
Halka keder verir
Her renk entari giyer
Âleme şan verir!»
demek gerekecekti...
«Değneğin ucu yemiş
Onu yiyen gülmemiş»

Hamımlar yaşlandıkça alıngan oluyorlar. — Gazeteler —

Hurdalar
alıyorum...
Hurdacı!...

— Terbiyesiz!..

Ramazanda yemiş Orucu bozulmamış!»

Bunun cevabı da, «arakollarda hiç olmayan bir nesne, yâni:

«Âhı geldi, vahi geldi, dört yaklı şahı geldi,
Saçaklı zülfâ geldi, destiler revaya geldi,
Üçü aldı, beşi götürdü, otuzikisi saraya yolladı

«Şahı geldi, teskin etti!»
Sayın Vehbi Cem Aşkun'dan yararlanarak, cevapları verelim: Efendim, «Adamlar yemek yemek için toplantı yapmışlar. Yemek masası gelmiş. Kaşıklar gelmiş, üç parmağı ile ağzına götürmüş her biri, otuz iki dişi ile çiğnemiş.. biraz rahatsız olmuş, kahve içip rahat etmiş»... Yaal!...

Bilmece, anonim edebiyatta görüldüğü gibi, yazarları belli edebiyatımızda da sık sık görülür. Hele günümüzün modern şiirleri baştanbaşa bilmece değil midir? Neyse, zülfî yâre dokunmayalım, bilmece yazmızı, gülmüşüz ozanlarının bilmece- li şiirleriyle bitirelim.

UÇTU UÇTU

«Uçtu uçtu leylek uçtu
Uçtu uçtu masa uçtu
Uçtu uçtu Semahat uçtu
Uçtu uçtu
Ne uçtu sanırsınız çocuklar
Uçtu uçtu gençliğim uçtu.»
Cabit Sıtkı TARANCI

BİLMECE BİLDİRMECE

«Gölgenden sadık
Nezleden buluşuk
Ne gecesi var ne gündüzü
Gözünde kara gözlük
* * *

Ağız var dili yok
Tasmaşı var, zilli yok
Karşıdan sana benzer
Keli yok çili yok.
* * *

Kalemle kâğıdı
Vermişler öğüdü
Elli ayaklı
Salmışlar iti.
* * *

Bulut desen alınır
Armut desen alınır
Bin kişinin içinde
Ta karşıdan bilinir.»
Suat TAŞER

BİLDİRMECE

«Bu sokaktan biri geçince
Başka biri de gezebilir, demek
Ne demek?»

Metin ELOĞLU

«Bilmece» yazımızın son şiiri Melih Cevdet Anday'dan:

ATOM

H
«Evimin bir odası var
İçinde deli döner
ÇEKİRDEK
Fenerin kapısını çaldım
Zirzobun biri açtı.»

Melih Cevdet ANDAY

(Devamı var)
Erhan TİĞLİ

Selâhattin'in Lâmbası

YAZAN:
SUAVİ SÜALP
ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

AAA...İYİ SAATTE
OLGUNLAR MI GELDİ
YOKSA ?..

ÖYLE BİR KUDRET SAHİ-
Bİ OLDUM Kİ, İSTERSEM
BİR EMİRLE BU EVİ BUR-
DAN ALIP MAÇKA'YA
KONDURABİLİRİM.

AMAN DOSTLAR,
BİZİM OĞLAN KA-
FAYI İYİCE ÜŞÜT-
MÜŞ...

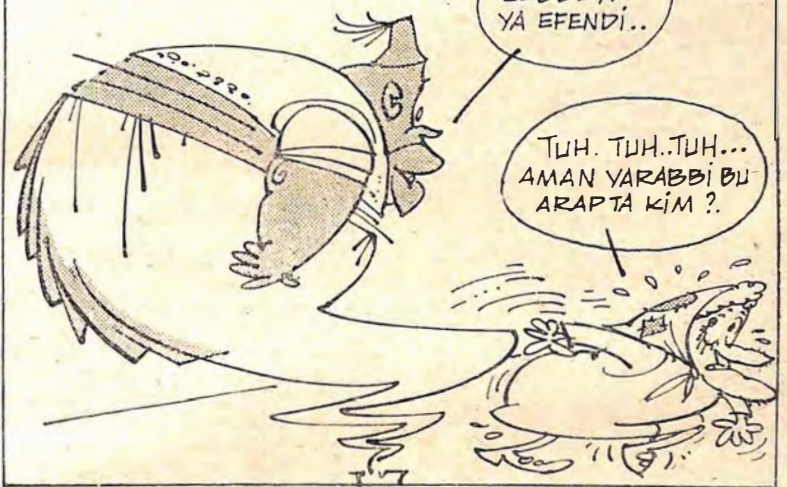
Aleyhop...

CİN YİNE ORTAYA ÇIKTI..

LEBBEYK
YA EFENDİ..

TUH. TUH..TUH...
AMAN YARABBI BU
ARAPTA KİM ?

KORKMA BENİM
UŞAĞIM... NE İSTER
SEM DERHAL
YAPAR..

YAAA
EFENDİ...EMİR-
LERİNİZİ BEK-
LİYORUM..

SENİ TAKDİM EDE-
YİM UNUTTUM... ANNEM,
BU DA CİN BABA...

BİZİ YEMESİN...
SEN BU OĞLANIN
KUSURUNA BAKMA
CİN BABA...

YAA... ŞİMDİ YAPTA ANNEM DE GÖR-
SÜN. BU EVİ HİLTON'UN YANINDAKİ ARSA-
YA KONDUR. BU ARADA EVİN BÜTÜN MO-
BİLYASINI ÖTE BERİSİNİ DE DEĞİŞTİR. HEP-
Sİ HARAÇÇI KARDEŞLERDEN OLSUN. TA-
BİT İMAR DURUMUNU DA, TAPU MUAME-
LELERİNİ DE BİTİRMİŞ OLARAK...
ANNADIN MI ?..

SELÂHATTİN DAHA LÂFINI TAM MANÂSİYLA BİTİRMEDEN KENDİLERİNİ GÖSTERİ-
LEN MEVKİDE BULDULAR...

PAZARTESİ

Koalisyon

Politik gezilerin sıklaştığı şu günlerde, parti gözetmeksizin elele, kafa kafaya verip gönül birliğiyle çalışmaya bir türlü razı edemediğimiz siyasilerimizden, bir espri koalisyonu yapmakla başlayalım yazımıza.

Konuşma rekoru, maşallah yine Demirel'de... Batı'dan Doğu'ya bir hat çizdi, sahili izleyerek gidiyor.

Silivri'de şu konuşmayı yapmış: «Şehirde ne varsa, köyde de bulunacak.»

Eh, ilerde hayâl kırıklığına uğramamanız için şehirde olanların birkaçını biz söyleyelim köylü vatan daş:

Pahalılık var, karaborsa var, çatışma var, işgal var, boykot var...

Hâlâ şehirleşmeye özeniyorsan sevin; rahatını bozmamak istiyorsan Bısbakana ricacı gönderin.

Eskişehir'de konuşan 41'lerin sözcüsi eski AP'li Bilgiç, «AP, millete verdiği söze ihanet etmiştir» diyor.

İlahi Bilgiç... İçinde olduğunuzdan sizler daha iyi bilirsiniz ya... AP, millete hangi sözü verdi? «Memleketi refaha kavuşturacağız» mı dedi, yoksa «Bilgiç'i ömrü billâh Ulaştırma Bakanlığında tutacağız» mı dedi?

Yine Demirel'de sıra. İş adamlarıyla yaptığı toplantıda, ehliyet peşinde koşan bir sefor adayının motor sorularını cevaplandırışı gibi, «Ekonomimizin vitesi değişiyor» de-yip çıkıvermiş işin içinden.

Son çare o kaldı zaten. Kontak kapalı, fren patlamış, üstelik baş döndürücü bir hızla yokuş aşağı gidiyorsun. Bütün vitesleri denemişsin olmamış, denemedik sadece geri vitesi kalmış. Tak gitsin! Onda da vites kutusunun dağılma ihtimali var ama ne yaparsın? Kutuya kıymak, arabayı bir duvara vurmaktan çok daha kârlı.

MHP. lideri Türkeş, dilencilerin bir adaya toplatılmasını istiyor.

Üstad haklı... Zira eskisine nisbetle hayat epey pahalı. Bir zamanlar büyük para sayılırdı üç beş kurus sadaka, günümüzde vereceksin en azından bir ada!

SALI

Anlayamadık!

Çalışma Bakanının açıklaması gözüme ilişti mi bilmem: İş ve İşçi Bulma Kurumu, yurt dışında çalışmaya giden her işçiden onbin lira alacakmış!

Hepsini anladık da, şu onbin lira meselesinde takıldık, kaldık.

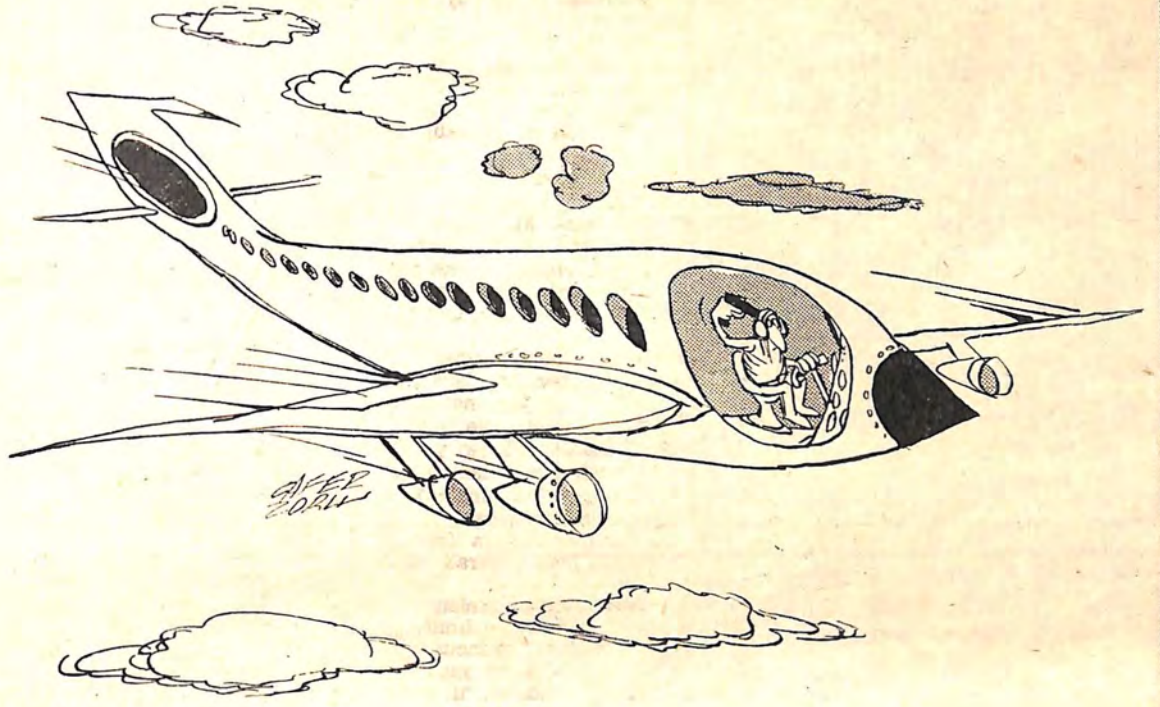
Gidenler, neden gidiyordu acaba?..

Ekmek parası kazanmaya mı, yoksa hovardalık yapmaya mı?..

ÇARŞAMBA

Korkmaya değmez

Yurdumuzda yılda ikibuçuk milyon liradan fazla kazanan topu topu 45 kişi bulunduğunun açıklanma-

— Çek Küba'ya!..

sından sonra, bir haber furyasıdır başladı:

«PTT. sahte makbuzlarla iki milyon lira dolandırıldı!»

«Bir banka birbuçuk milyon lira dolandırıldı!»

«Eski milletvekillerinden Şellefyan bütün piyasayı dolandırdı!»

Bu haberlerin verilmiş şekilleri de pek garip doğrusu. Sanki olağan üstü bir durum var.

Oysa telâşın ne gereği var baylar?

Bütün güçleriyle memleketteki milyonlar sayısını yükseltmeye çalışıyor adamlar!

PERŞEMBE

Nakil ama...

Amerika, insandan insana baş nakli yapmaya hazırlanıyor.

Zahmet etmesinler. Ne onlara yarar, ne bize...

Zira darlığı görülen baş değil, beyin lazım hepimize!

CUMA

Çağırı...

Her ölüde dört yüz lira zarar eden Belediye, cenaze nakil ücretlerine zam yapmak zorunda kalacağını açıklıyor.

Ey dirisi para etmeyen hemşehri! Belediyenin iflâsını istemiyorsan önce dört yüz liralık tazminatı öde, sonra öl bari!

CUMARTESİ

Bir olay, bir anı

Personel Kanununun yürürlüğe girdiği Mart ayından, Eylül sonuna kadar olan ödenek farklarını almak için vevne önünde kuyruğa giren milletvekillerinden biri, alınan bu para-

nın Anayasaya aykırı olduğunu yazan ve parlamenterlere ağır tenkidler yağdıran gazetenin muhabeirine saldırarak, «Hep bunlar senin başının altından çıkıyor. Sanki zararı cebinden ödüyorsun. Devletin parasından sana ne?» diye bir güzel haşlaması, eski bir anıyı hatırlattı bize:

Yıl, 1969... Aylardan Temmuz. Seçim yasakları başlamadan önce atılacak temelleri atmak, bitmiş tesislerin açılışını yapmak için çırpınan Demirel, bir grup Bakanla birlikte diğer yollara... İstanbul, Balıkesir, Burdur, Antalya derken, Sütçüler ilçesinde mola verirler. Arabalardan inen gazeteciler bakarlar ki, hemen yanlarındaki pınarın içinde kocaman bir karpuz... Kafilenin yiyeceği sanarak, alıp yorgun Bakanlara getirirler. Adalet Bakanı Dinçer, «Kımin bu?» diye sorar. Berikiler dudak bükünce, sahihsiz malı yemenin hukuk kurallarına aykırı düşeceğini söyleyerek sahibinin bulunmasını, ondan izin alınmasını ister. Gazeteciler ararlar, tararlar, fakat karpuzun sahibini bulamazlar. O zaman Dinçer, «Tamam, şimdi oldu» der. «Madem sahihsiz, Hazineye kaldı. O halde yiyebiliriz!»

Diyeceğiz, ünlü kelâmdır, «Devlet malı, deniz...»

Yenmesi caiz olan Hazinesin parasını korumak sana mı kaldı meslekdaş braderimiz?

Sayın milletvekili haklı olarak dö-ver de, söver de...

Hele zamanın Adalet Bakanından örneğini gördükten sonra...

PAZAR

Başlıklar

«19 yılda İzmit — İstanbul arasında ölenlerin sayısı, 2.196...»

Başlık şöyle: «Rakamlar konuşuyor!»

«İlaça, ulaştırma hizmetlerine, demire zam yok.»

Başlığa kayıyor gözleriniz: «Bakanlar konuşuyor!»

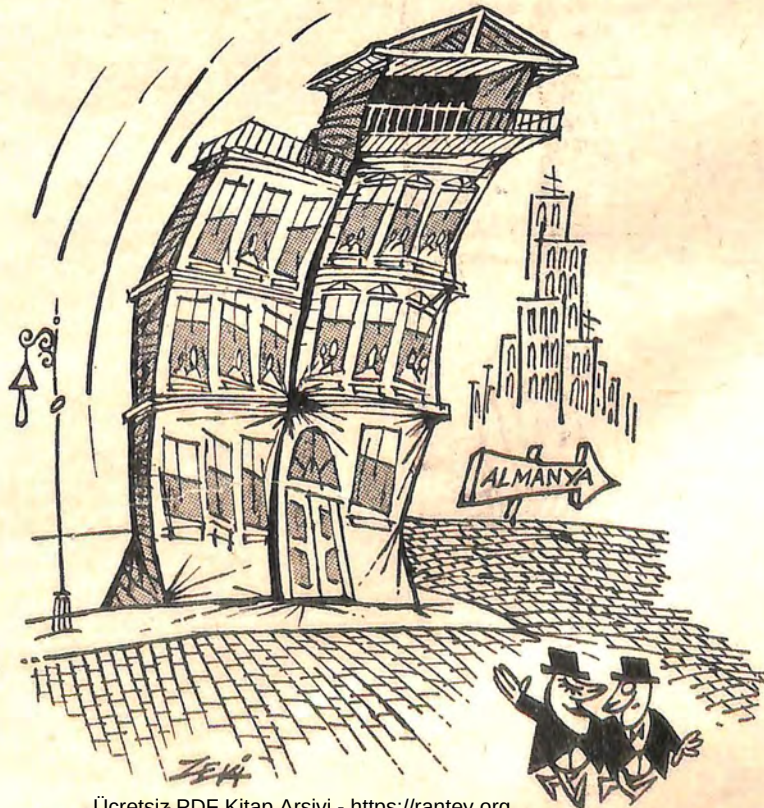
«Bu fiyatla yağ satmayız!»

Bakkallar konuşuyor!

«Kabadayılık yarışına giren bir polis bir bekçi tabancalarını çektiler, yoldan geçen beş kişiyi delik deşik ettiler!»

Başlık mı? Emniyetimize bakanlar konuşuyor!

Vedat SAYGEL

— Ne yıkılması lazım, o da Almanya'ya gitmek istiyor!..

Öpüşme rekoru

EDMOND, ünlü falcı matmazel İrma'nın söyleyeceklerini beklerken heyecandan titriyordu. Hayatında ilk kez bir falcıya gidiyordu ki, bu da içinde bulunduğu perişan durumun en önemli belgesiydi.

Bir kaç gün önce bir başka falcı da fal baktıran arkadaşları Edmond'un falına da baktırmasalardı, delikanlı şu an matmazel İrma'nın karşısında olmayacaktı. Üstelik duyduklarını da gelip bir bir anlatmışlardı kendisine. «Günü pek bilinmiyor ama, yakın bir gelecekte ölecekmişsin» demişlerdi. Bu nedenle dünyanın en ünlü falcısının karşısına çıkmıştı Edmond. Bakalım matmazel İrma da aynı şeyleri söyleyecek miydi?

— Bekârsınız, diye başladı falcı. Bir bankada çalışıyorsunuz. Alışılmış yaşamın dışına çıkmak, fevkalâdeden bir şeyler yapmak, adınızı gazetelerde görmek için can atıyorsunuz.

Genç adam, kişiliğini ve düşüncelerini olduğu gibi ortaya koyan bu başlangıçtan sonra, falcının, geleceği hakkında söyleyeceklerini sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Fakat susuyordu matmazel İrma. Kristal yuvarlağa baktıkça gözleri büyüyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyordu.

Panîge kapılan Edmond:
— Ne susuyorsunuz? dedi. Konuşsanız!

— Nasıl söyleyeyim... Ortada kalımsınız... Çevrenize üşüşmüşler.

— Demek aynı şey!... Bu falda da ölüm peşimi bırakmıyor!

— Ölüm mü?... Yanılıyorsunuz mösyö. Binlerce erkeğin arayıp da bulamadığı fırsatlar geçiyor elinize.

— N'olur, gördüklerinizi olduğu gibi söyleyin.

— Siz sırtüstü uzanmışsınız, saç başı dağınık bir kadın hırsla dudak-

larınızdan öpüyor. Ama bu öpüş, sonu geleceğe benzemeyen bir öpüş. Başucunuzda bir gazeteci görüyorum. Bir rekordan bahsediliyor.

— Emin misiniz?

— Benim aynam yalan söylemez!

Falcıdan çıkan Edmond, garip düşüncelerle eve döndü. Yüreğinin gizli bir köşesinde yatan hırs, içini kemiriyordu. Falcının da söylediği gibi şöhrat hırsıydı bu. Ne olurdu adını bir kerecik gazetelerde görseydi! Sözgelisi üstün bir başarı kazanabilirdi. Bir rekor kırabilirdi. Örneğin bir öpüşme rekoru... Gerçi böyle bir rekor, resmi bir madalya almasını sağlamazdı ama, rekortmen bir kimse olarak adı gazetelere geçerdi ya...

Bir rastlantı sonucu gazetede gözüne ilişen bir haber, hayallerine umut kattı. İşte bir yarışma! Hem de öpüşme yarışması... Ne var ki, İngiltere'de düzenlenmiş. İki yıl önce aynı yerde yapılan yarışmayı bir İngiliz çifti, on dakika kırk saniye süren öpüşmeyle kazanmış.

Aşk oyunları dünyaya ün salmış bir ülkenin insanı olarak katılmak istiyordu buna.

Hemen daire komşusu Helen'e koşup, bu vatani görevde yardımını istedi. İyi bir sinema oyuncusu olmak sevdası yüzünden ne yapacağını şaşırarak Helen, Edmond'u üzmedi. Hemen kabul etti teklifini. Her akşam Edmond'un dairelerine kapalı provalara başladılar. Ama çok geçmeden bu yarışmada birbirlerine eşlik edemeyeceklerini anladılar. Helen'in soluğu çabuk kesiliyor, beş dakikadan fazla öpüşemiyordu.

— Size başka bir arkadaşımı göndereyim, dedi. Adı, Monika... Çok güçlü bir kızdır. Bir de onunla deneyiniz.

Delikanlı ertesi günü Monika ile tanıştı. Gerçekten çok ateşli, çok güzel bir kızdı Monika. Nefesini kontrol ediyor, Helen'den daha uzun öpüşüyordu. Ne var ki, bu çeşit sporlara alışık olmadığından her öpüşme sonrası, ihtirash kucaklaşmalarla bitiyordu.

Sonra yorgun düşen Edmond:

— Monika da bu işi kıvrıramayacak, dedi Helen'e. Bana, öpüşmenin ardından başka şey beklemeyen bir kız lazım.

Soğukluğuyla ün yapmış bir başka arkadaşını gönderdi Helen. Bu kez de bir odunu öper gibi oluyordu Edmond. Helen'in gönderdiği üçüncü kız, nezleli bir fok gibi garip çığlıklar atıyor, dördüncüsü, uzun tırnaklarını delikanlının sırtına batırıyordu. Beşincisi tarçın kokuyor, altıncısı, insanı sinir edip bırakıyordu.

Sonunda yarışmaya giremeden bir sinir kliniğine yattı Edmond. Cote-d'Azur'e hava değişimine gitti. Fakat orada hastalığı daha da arttı.

Erkekler evlenmek için paralı kadınları tercih ediyor. — Gazeteler —

Kalkınma!

Korkunç rüyalarla doluydu uykuları. Yüzlerce kadın dudağı suratına eğiliyor, soluğunu kesercesine öpüyorlardı!

Kan ter içinde uyandığı bir gecenin sabahı, böyle yaşayamayacağını anlayarak, intihara karar verdi!

Tenha bir koyun yüksek kayalıklarından kendini sulara atıverdi!

Edmond'un haytı böylece sona erebilir. Araya yaşlı bir kız girmeseydi...

Bu yaşlı kız, genç adamın kendini sulara attığını görmüş, çığlığı bastığı gibi bir sürü insanı olay yerine toplayarak sudan çıkarılmasını temin etmiş, sonra da kumlar üstünde baygın yatan delikanlıya sun'i teneffüs yaptırmak amacıyla üstüne kapanıp dudaklarını öylesine bir öpüş öpmüştü ki...

Ertesi gün bütün gazeteler Edmond'la, onu öperek hayata kavuşturan karmakarışık saçlı yaşlı kızın resmini bastılar.

Edmond'un isteği olmuş, falcının bütün söyledikleri çıkmıştı!

Bernard Jeanson'dan çeviren:
Süheylâ AYKUT

Gizli şeyler

Nişanlısından mektup alan asker:

— Reçete gibi yazı, diye sokuldu arkadaşına. Şunu bana okur musun?

— Elbette okurum. Ver bakalım...

— Al. Yalnız okurken kulaklarımı kapamam rica edeceğim. Malum, nişanlıların birbirlerine söyleyecekleri bazı gizli şeyleri olur çoğu zaman.

Bastırmış

Geziden dönen adama sordular:

— Niyagara şelâlesine kadar gittiniz demek?

— Evet.

— Şelâlenin korkunç bir gürültüsü varmış, öyle mi?

— Bilmiyorum.

— Nasıl olur?...
— Çünkü oraya gittiğimizde karım da konuşuyordu.

— Yok Sefer ağa, yok, derdim.
— O bicon (tekerlek vidası) öte tarafın oğlum!
— Olur Sefer ağa, olur!
— Lan âşık mısın nesin be!...
Gülerdin... Bazan da hiç inmeye-
si tutardı krikonun. Arabayı hava-
da bırakır bir türlü inmezdi. O za-
manlar felâketin katınlıydı be-
nim için. Üzerindeki tüm taşın ye-
re indirilmesi, arabanın tamamen
boşaltılarak, ileri geri sallanması ve
krikonun düşürülmesi gerekti. Çok
kez Sefer ağaya:

— Yahu Sefer ağa, şuna bi yeni
kriko alsak! demiştin de, bana her
seferinde de:

— Bre yeğen, her dakika mı bu
lâstik patlıyor ki geçmişî gınalı? Ay-
da yolda bir, derdi.

Oysa ki haftada en az üç kez pat-
lardı bizim şamamalar.

O arada bir gün pederle karşılık-
lı oturup koruştuk:

— Şu bizim okul işi n'olacak? di-
ye.

— Vallaha oğlum bilmem ki, dedi.
Gışın benim vaziyetimin n'olacağı
belli deel. Balmışın yatmışık gene
iki seksen. Ondan sona nerde bula-
can yiyecek, nerde bulacan kitap
defter?... Bak ha, gene de sen bilin,
çünkü akıllı çocuksun sen!..

Ne akıllıyızdır ya!..

— Ee hani, biz okuyup büyük a-
dam olacaktık ya baba? dedim.

— Maşallah, olup giden işde oğ-
lum. Allaha bin şükür bıyıkların da
çıkı, dedi.

Tarihi kararı, bizim bıyıklar tas-
diklemişti. Adamı olmuştu, artık o-
kumaya mokumaya gerek yoktu. Bı-
yıklarım sağolsun!

Ama içim öyle demedi. Gözüm ki-
tapçı vitrinlerinde, gönün öğrenci-
le dolup taşan okullarda kaldı yıl-
lar yılı...

Sefer ağa sormadı bile okul za-
manı:

— Okula gidecen mi, getmiyecen
mi? diye.

Ona nesiydi? Ona göre varsa te-
mel, yoksa temeldi.

Politikacı sanki!..

Yalnız, canı sıkındı sonbaharda:
— Bizim daş işi biter yakında, di-
yordu. Yağmur yağdı mı, inşaat işi
de durur.

Hey Allahım, bir görsek şu inşaat
işlerinin durduğu günü.

Bir gece uyurken bizim çinko dam
tıpırdamaya başladı. Deli gibi fırla-
dım yataktan, kapıya çıkıp:

— Bin şükür Allahım bin şükür!
dedim.

Peder:

— Neye dua ediyon lan? diye sor-
du.

— Yağmura baba yağmura, dedim.

— Ekinlerin mi gurudu galdı a oğ-
lum?

— Sen bilmen baba, sen bilmen.

Başımı yağmurun altına tuttum.
Taneler iri iri atmaya başlamıştı.
Biraz sonra daha da şiddetlendi. Bi-
zim çinkonun oluldarından şakır şa-
kır sular dökülmeye başladı.

— Yarm istirahat ki ne istirahat,
dedim içimden. Ve dua ettim:

— Ver Allahım ver, sulu sulu yağ-
mur!

Sefer ağaya yağmurdan sonra bir
iyimserlik çıkmıştı:

— Ee, yalnız inşaat işi, yahuz daş
iş yok ya bu memlekette. Bakan,
başga işler de çıkar, deel mi ye-
ğen? diyordu.

Önce inşaatı uğradık, işçiler pay-
dos etmişlerdi. Taşaronu gördük:

— Bigaç gün daşımayın hele! dedi.

Oh Allahım, dünya var iş...

Arabayı Koca Han'ın oraya çektik.
Sefer ağa:

— Ben garşı gavedeyim, dedi, çok-
tandır bi domine atmamak. Çağırın
mağırın olursa ben ordayım. Sen
de arabanın başından ayrılmı!

Yağmuru, üç tarafı cam bir ku-
tunun içinden seyretmesi çok zevkli
oluyordu. Şoför mahalline geçtim,
16

Sefer ağanın minderini de kendi al-
tıma çektim. İçimden:

— Sefer ağanın Mısır gıralığı iş-
de şimdi guruldu! dedim.

Yağmur taneleri eğri camdan zik-
zaklar çize çize akıyordu. Tepedeki
çinkoysa ilâhi bir müzik çalıyordu
sanki. Ah şu damlayan birkaç yer
olmasa! Ama kolay var. Mum!...
Ben yarın canına okurum o delikle-
rin. Arabanın silgeci olmadığı için
arada bir elimi pencereden çıkarı-
yor, ön camın bir insan başı büyük-
lüğündeki yerini siliyor, oradan, gel-
lip geçen insanları seyrediyordum.
Ve çocuksu bir gıpta duyuyordum
halime, ıslanmıyorum diye.

Mutluluk o kadar ucuz, o kadar
pahalı ki!..

İçimden sigara içmek geçiyor. Hiç
içmemişim o güne dek.

«Şöyle bir paketcik alsam, atsam
koltuğun altına, böyle yağmurlu gün-

lerde iş beklerken bir iki tane çe-
kiştirsem» diyoru .

Cebimde param var. Koşup gitti
bakkala:

— Bi cara, dedim.

— Hangisinden? diye sordu.

Durakladım:

— En ucuzundan, dedim.

— Köylü...

— Köylü olsun!

Kibritli bakkal hatırlattı:

— Kibrit de isten mi?

— He!

Tekrar kuruldu köşküme. Siga-
rayı ağzıma yerleştirdim. Kibriti
çaktım. Püüfff!.. Sigara hoşu a git-
medi ama, olsun:

«Bunun yanına bir de kahve!» de-
dim. Koşup gittim kahveye. Sefer
ağaya görünmeyeyim dedim ama,
cin bakışlı Sefer ağa gördü beni:

— İş mi çıktı yeğen? dedi.

— Yoo, dedim.

— Niye geldin öleyse?

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60126 - A - 20266 — 152)

A K B A B A

Sahibi: Ergin OKTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden. Kadri Yur-
datap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâ-
mi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

— Kave söyleyecem.
— Kime?
— Gendime.
— De hele! diye sırttı.
Herif bizi mantar mı sanıyor ne?..
— Nerye? dedi ocakçı.
— Gamyona, şu mavi gamyona,
dedim.

— Nasıl olsun?
— Çok şekerli olsun.
Gittim, tekrar kuruldu yerime.
Bir sigara daha yaktım. Kızıyorum
kahveciye:

«Ulan herif getirsene şu bizim ga-
veyi, sigara bitti nerdeyse be!»

Tekrar gittim kahveye. Tekrar yü-
reği oynadı Sefer ağanın:

— İş mi? dedi.

— Cık, dedim. Kave!

— Ulan demin içmedin mi gaveyi?
— Getirmedim ki.

Bağırdı Sefer ağa:
— Lan Beledimik Misdafa, benim
gamyona bi gawe dedik ya!

Ben de bağırdım:
— Çok şekerli olsun!

Koşup gittim gözetleme kuleme.
Yaktım yine bir sigara. Biraz sonra
ayakçı geldi:

— Aç lan gapıyı, ıslandık be! dedi.
Kapıyı açtım.

— Su içecen mi?
— He!

Bozuldu ayakçı:
— Lan den millet bu havada Ye-
men'den gelmiş, al iç!

Kahveyi tablının üzerine yerleştir-
dim.

«Ulan bu zevk ne be!..»

Ama bizim zevk yarım kaldı, Ra-
ziye geldi aklıma:

«Olmalı şuracıkta, sevişmeli, de-
dim, böyle yağmur tın tın öterken.»

Sefer ağa hava kararırken geldi-
ğinde, ilk iş:

— Kavenin parasını verdin mi?
demek oldu.

— He, dedim.

— Bak sen şu Beledimik itine!
Tekrar yürüdü kahveye gitti. Kah-
venin parasını alıp geldi. Avucuma
saydı. Tuttuk evin yolunu...

O günden sonra hep orada bekle-
dik. Kendi kendime:

— Kışı böyleyse, çekilir muavin-
lik, diyordum.

Sefer ağa da aldırıyordu:

— Borçsa borç, Allah bize, biz on-
lara! diyordu.

Yine bir gün Sefer ağa kahvedey-
ken, zayıf, gözleri içine kaçmış, yaş-
lıca bir adam çıktı geldi:

— Boş musunuz? dedi.

— He, dedim.

— Konya'ya gider misiniz?

— Yük mü?

— Evet.

— Bir dakika, deyip koştum git-
tim Sefer ağayı çağırdım.

— İş mi?

— İş ki, ne iş?

— Ne işi?

— Gonya işi.

— Geder mi ki lan bizim araba
bu gış günü Gonya'lara?

— Niye getmesin?

— Hele bi bakak!

Adamın yanına geldi:

— Ne işi efendi? diye sordu.

— Ev taşıyacağız.

— Gonya'ya?

— Evet... Ben menmürüm da, tayı-
nım çıktı.

— Olur, daşıyak.

— Ne alacaksınız?

— Vallaha herkesin aldığını.

— Ne alacaksınız, bilelim?

Pazarlık çatır çatır onbeş dakika
sürdü. Pazarlık bitince bu ilâli an-
laşmayı kahvede çayla kutladık. Se-
fer ağa adamdın bir miktar peşin
para aldı. Hemen o günü öğleden
sonra bu parayla arabanın orasını
burasını elden geçirttik. Bilhassa
frenler üzerinde durdu Sefer ağa.

— Sen bilmen oğlum vallaha To-
rosları, diyordu.

Bir şoför arkadaşından da, ödünç
kırk kopuk patinaj zincirleri aldı.
Gerekirse yolda takacaktık.

(Devamı var)

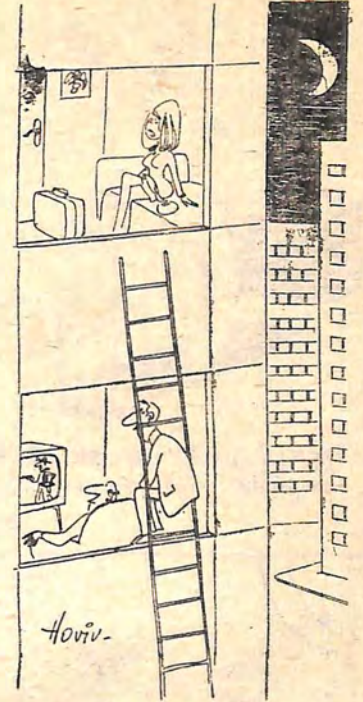

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

İtiraf

Yaşlı gözlerle günah çıkarma hücrelerine giren delikanlıya:

- Ben bir günahkârım muhterem peder, diyerek göğsünü yumrukladı. Birincisi, korkunç derecede oburum. Yiyecek bir şey gördüm mü, başkalarını düşünmem.
- Günah çıkarmaya gelen delikanlıdan daha iştahlı görtinen rahip:
- Devam et oğlum, diye homurdandı.
- Üstelik içerim de... Hem öyle içerim ki, çoğu zaman bizim evi başkaları bulur.
- Hay şeytan... Sonra?...
- Sonra kötülükler birbirini izler artık. Örneğin, bir aile reisi olduğum halde geçen gün arkadaşların beni garın arkasındaki randevu evine götürmelerine ses çıkartmadım.
- İşte en önemlisi bu oğlum, diye öğüt verdi rahip. Bir daha o kötü eve adım atmazsan, Tanrı bu suçunu affeder.
- Bir daha mı?... Tövbeler tövbesi!... Pazar içindeki randevu evinin suyu mu çıktı? Orası hem daha ucuz, hem de bebek gibi karılar var!

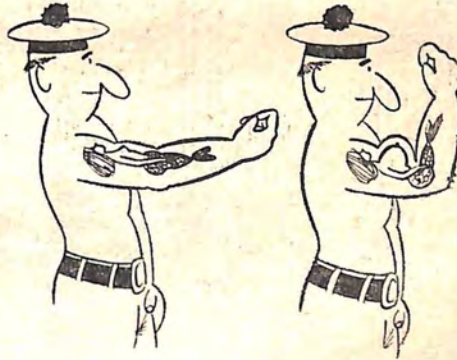

Yazısız

Kullanışlı köpek

Akıl hastanesinin bahçesindeki deli, sapına ip bağladığı tavayı çekip duruyordu. Yanına gelen doktor:

- Ne güzel tavanız var, dedi.
- Ters ters baktı deli:
- Tava değil, bir köpektir o... Adı da Medor.
- Doktor, hastayı memnun etmek için çömeldi, tavayı uzun uzun okşadı.
- Doktorun uzaklaşmasını bekleyen deli:
- Güzeel, diye mırıldandı. Yemek zamanı geldi. Şimdi de seni ateşin üstüne koyacağım benim sadık Medor'um.

Yazısız

Yazısız

Hüner

Müdüre başvuran müzikhol artisti:

- Buz üzerinde heyecan verici yeni bir revü hazırladığınızı duydum, dedi. Kaymada ben de as sayılırım da...
- Ne yaparsınız?
- Sekiz çizerim.
- Müdür güldü:
- Sekiz çizmek bu sanatın alfabesidir.
- Evet ama, ben sağ ayağımla altı çizerken, sol ayağımla da iki yapıyorum.
- dostum.

Yalan değil

Memurunu çağıran müdür:

- Dün, dişçinize gideceğinizi söyleyerek benden izin almıştınız, dedi. Oysa sizi futbol maçında görmüşler.
- Evet, dedi memur. Diş çek-tirmeye değil, dişçiyi göreceğimi söylemiştim.
- Eec, maça neden gittiniz?
- Dişçim, takımlardan birinin kaptanıdır da...

Hem nasıl

İçmelerden dönen madam Dupont'a arkadaşı sordu:

- Nasıl, yararlanabildin mi?
- En iyi şekilde, diye cevap verdi madam Dupont. Elli gram zayıflamışım. Şimdi bütün gardrobumu değiştirmem gerekecek.

Kime ait?

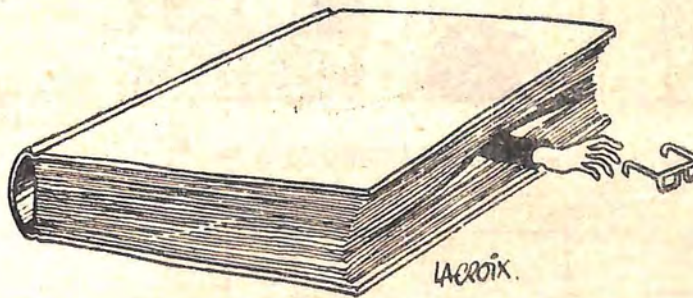
Küçük Patrick, ayna önünde saçlarını tarayan annesini seyreliyordu. Birden annesinin saçları arasında beyaz bir tel fark ederek:

- Çabuk onu bana ver anne, dedi, muhakkak anneannemin saçındır o!...

Ne kıızıyorsun?

Otobüsün bunaltıcı kalabalığı arasından bir yolcu, başka bir yolcuya:

- Mösyö, mösyö, diye bağırdı. Karımı sıkıştırdığınız yetmiyormuş gibi, utanmadan bir de çimdik atmaya kalkıyorsunuz! Sizinle hesaplaşmak için ne yapmalıyım bilmem ki...
- Kendinden epey ilerdeki umacıyı andıran bir kadını gösteren ikinci yolcu:
- Aman mösyö, dedi, isteginiz ile ödemişsek, aynı şeyleri siz de benim karıma yapın.

Yazısız

Anlamış

Polis romanına iyice dalmış olan kocasına:

- Kitabını eline aldın mı, söylediklerimin tek kelimesini dinlemiyorsun, dedi.
- Okumama bak a. Gözlerim kitapta ama, kulaklarım sende.
- Hem dinlemediğimi nereden anladın?
- Kırk manto isteğime «Peki» demenden...

Tehlikeli dönem

Yeni hemşireye koğuşları gezdiren doktor:

- En tehlikeli hastalar işte bu koğuşta, dedi. Kendinizi onlardan korumalısınız.
- Fakat, dedi hemşire, kapının üstünde «İyileşmeye yüz tutanlar» yazıyor.
- Tamam, Bir hastanın sağlık durumunun iyiye gitmesi, hemşirelerin tehlikeye girmesi demektir.

Doktorda

İri yarı delikanlıyı muayene masasına yatıran doktor:

- Demir gibisiniz, dedi. Neden geldiniz?
- Delikanlı cevap verdi:
- Lâvabolarınızı tamir etmeye...

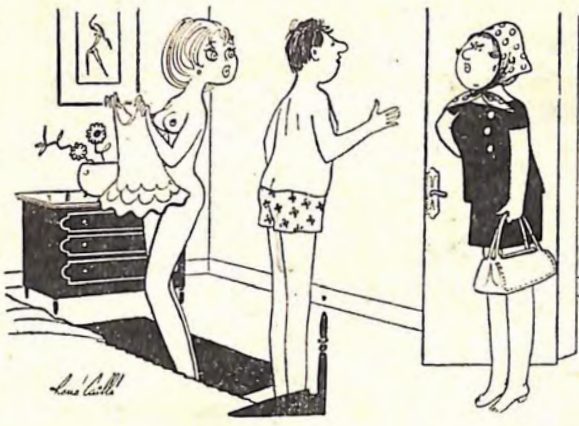
İntosh'un köpeği

Mac İntosh'un köpeği, komşu kasaptan bir parça et çalmıştı. Kasap sordu:

- Bu sizin köpeğiniz değil mi?
- Mac İntosh:
- O eskidendi, dedi. Şimdi kendiliğinden çalışıyor.

Yazısız

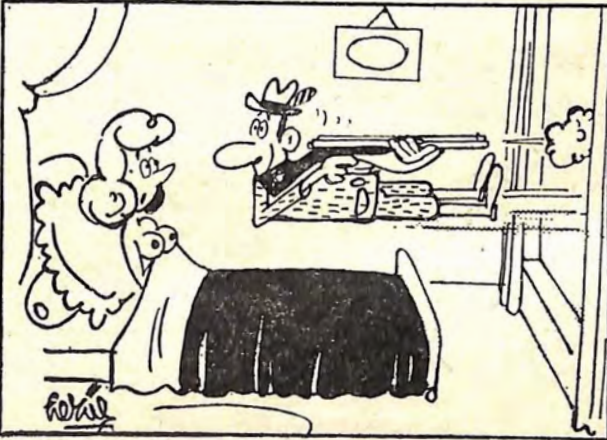

— FIKRİNİ ALMAK İÇİN SENİ BEKLİYORDUK...
HANGİMİZ DAHA ÇOK YANMIŞIZ ?..

Dünya karika- türleri

— HAVANIN KAPADIĞI FALAN YOK .. BEL DE
BAK , NASIL AÇIK !..

— BU SİLÂH DA AMMA GERİ TEPIYOR HA !.

— YAZIN BAŞINDA HER YERİM
GÜRÜK İÇİNDEYDİ.. ARKA..
DAŞLIK ETTİĞİM GENÇ HEP
ELLERİYLE KONUŞUYOR
DU!..

— ANNE , BEL ÇABUK ...

— BABAMIN VİSKİ-
SİNİ ...

— NEREYE SAKLADIĞINI GÖRDÜM !..

— NASIL , FİLMİNİ İYİ ÇEKMiŞ MİYİM
KARICIĞIM ?..

— BİR DE KADINLARIN HAZIRLANMASI UZUN
SÜRER DERLER ,HA !..

YAZISIZ

YAZISIZ

kutlu olsun !..

1 çekilişte

20
MİLYON

**milyon bayramında
20,000'e yakın talihli
bayram edecek**

BU ÇEKİLİŞTE:

45

Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet **10.000** lira

200 adet **5.000** lira

1000 adet **1.000** lira

ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE

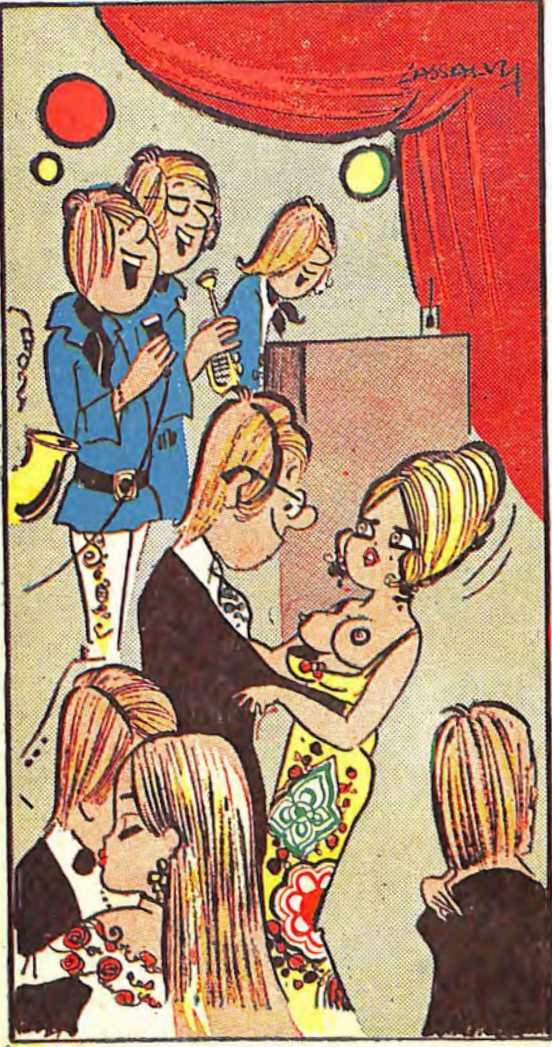

İŞ BANKASI

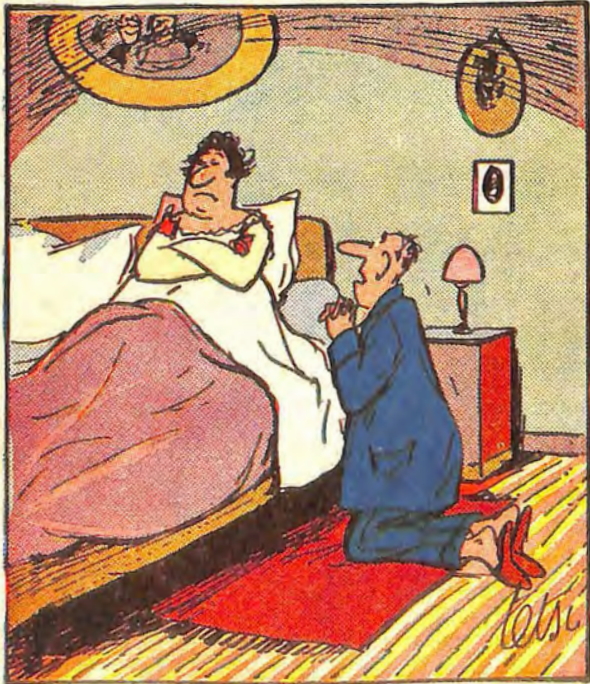
paramızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3851 — 153)

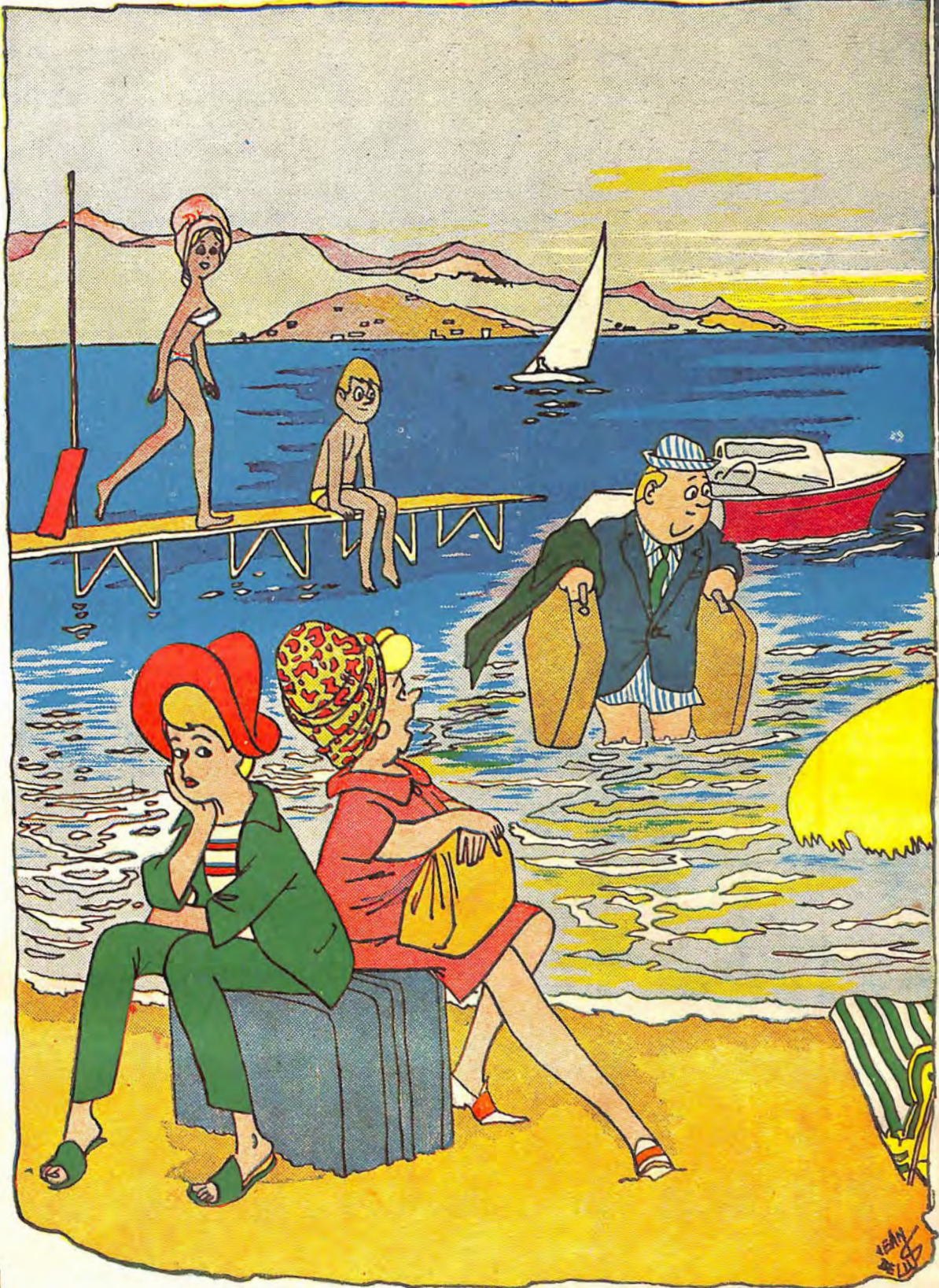
Akbalın

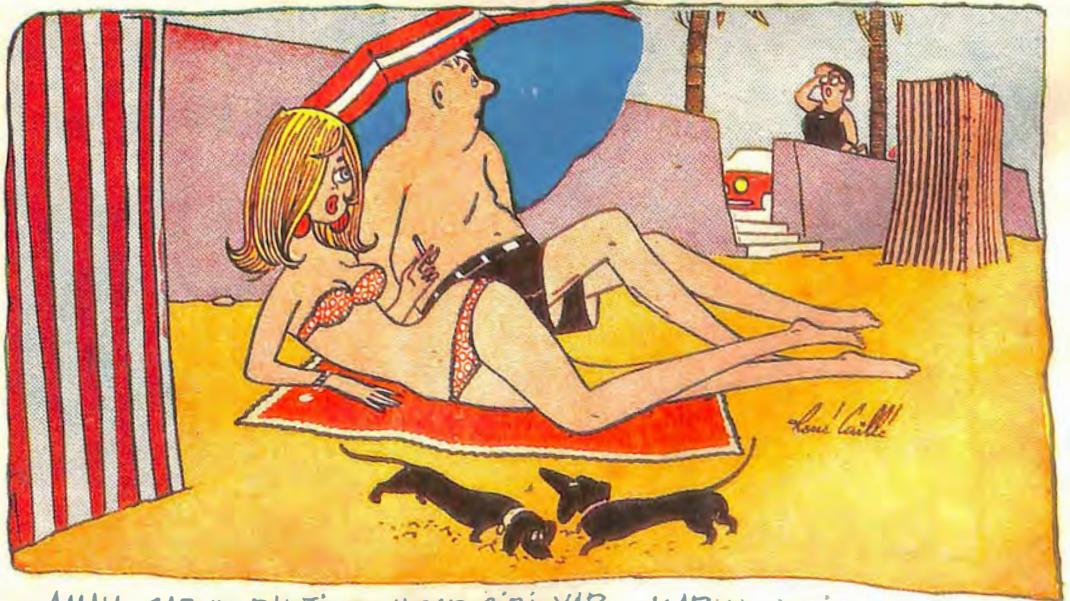
— DANG EDERKEN MAKİETEĞİME BASMAK
TAN NE ZEVK ALIYORSUNUZ ANLAMIYO
RUM ?

— YEMİN EDERİM KARICIĞIM, RÜYADA
SENİ HİÇ ALDATMADIM !..

— SON BİR DEFA DENİZE GİRMEĞİ YÜZÜNDEN SON TRENI KAÇIRACAĞIZ ...

— AMAN, ÇABUK DAKİLO YAZAR GİBİ YAP ... KARIM GELİYOR !..